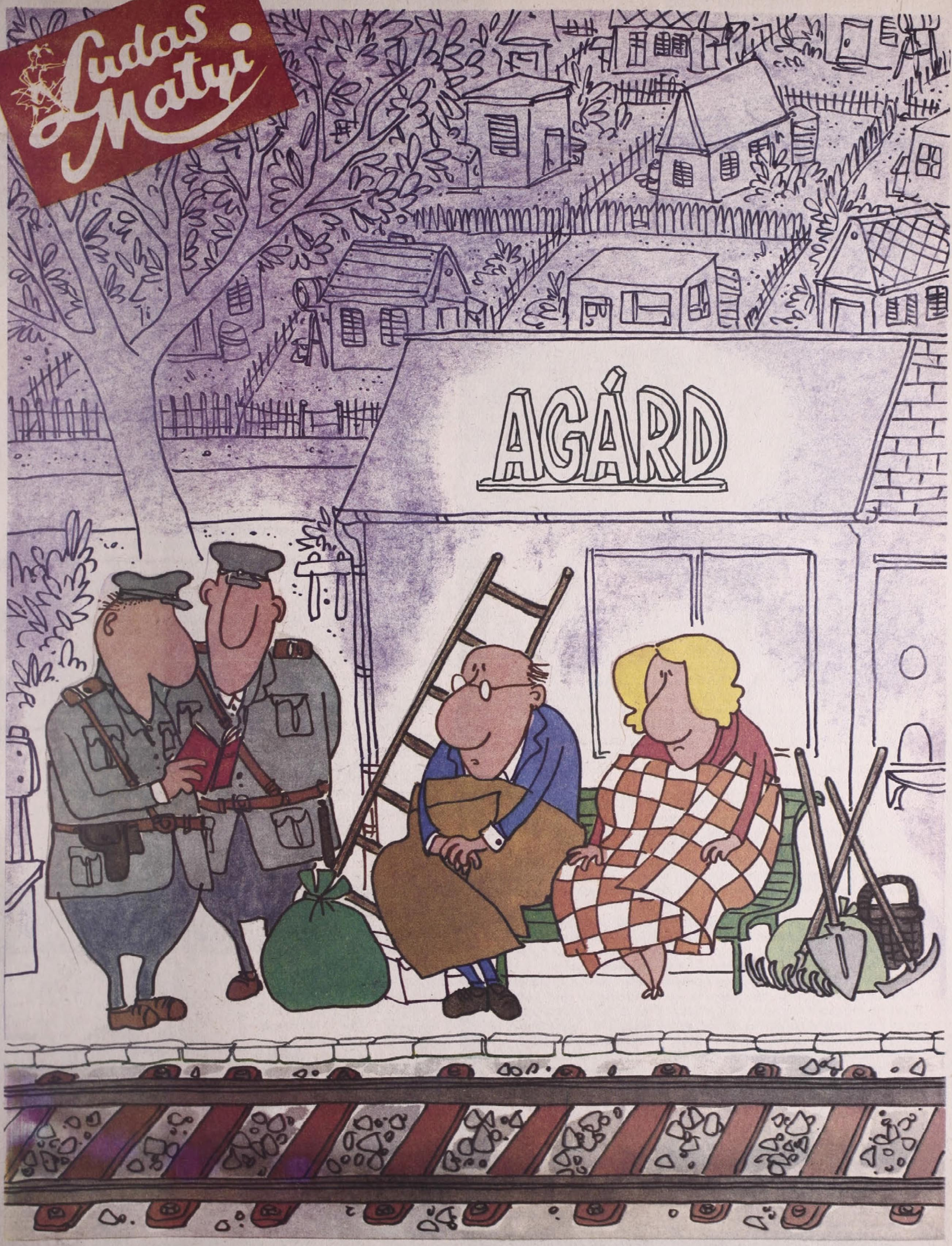
41. ÉVFOLYAM, 19. SZÁM — Ára: 3,80 Ft — 1985. MÁJUS 8.

Ludas Matyi

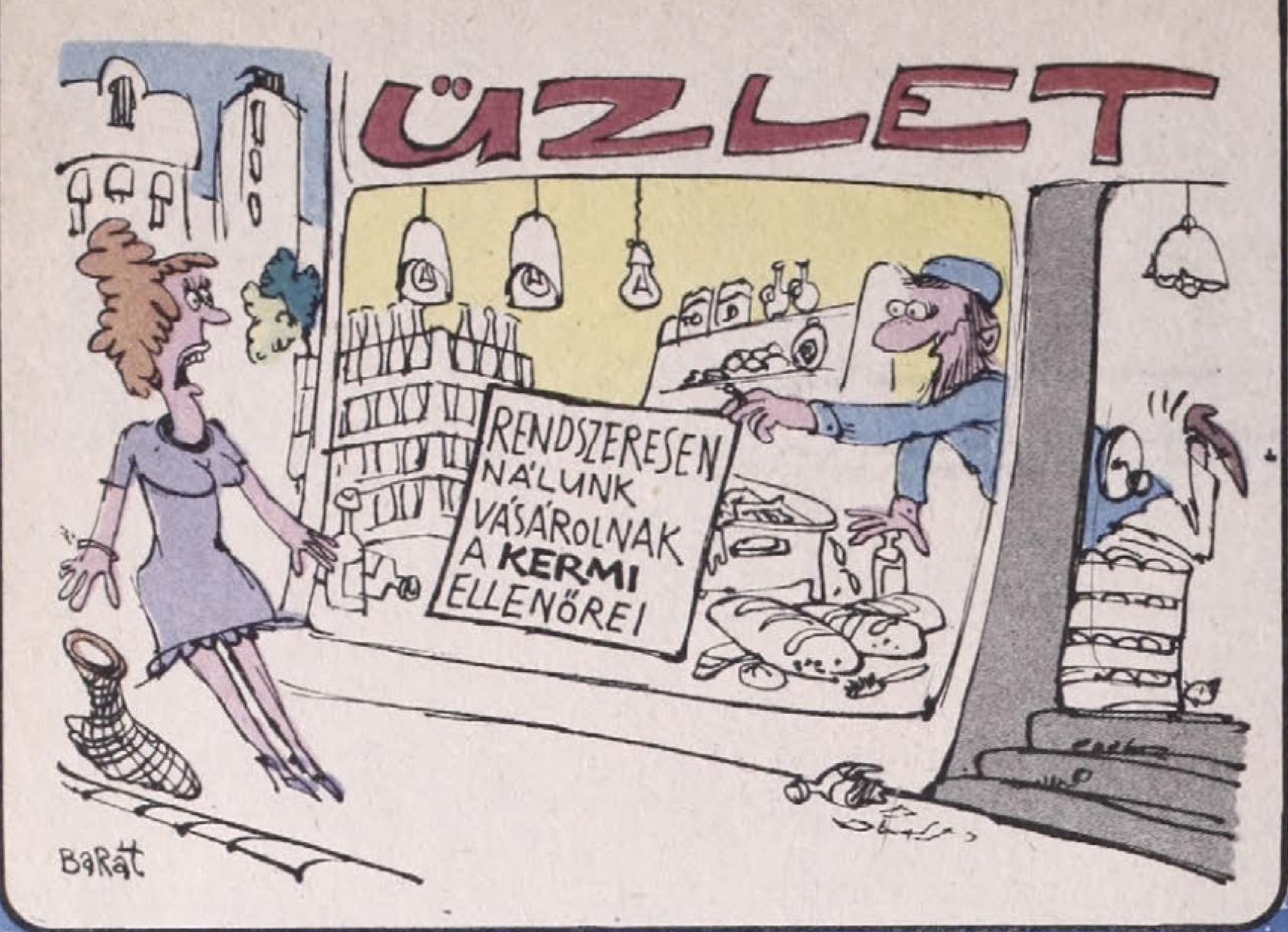

Lehoczki István rajza

– Csak vasárnap este mehetünk haza, mert a házban úgy tudják, hogy telket vettünk...

mondjuk a magunkét

KERESKEDELMI FOGÁS

A győzőknek se könnyű

Megküzdöttünk a fasizmussal, zászlóit porba aláztuk, hidrafejére rátapostunk, legyőztük vérben-vasban, végleg, visszavonhatatlanul. Negyven éve éppen, hurrá, hurrá, hozsánna!

Vae victis! – vágta oda a győztes gallok gőgös vezére a megvert, megsarcolt rómaiaknak. Így írja Titus Livius.

Vae victis! – valóban? Jaj a legyőzötteknek! – igazán? Ha az NSZK-ra gondolok, vagy Japánra, akkor... Akkor tisztelettem a gall vezéreket, meg a római történetírókat!

És legyőztük-e valóban? A lelkekben is, legbelül. Vagy még mindig termékeny az öl, amelyik a fasizmust kihordta?

Írtam én egy glosszát, Afrika éhező gyermekeiért rimánkodót, kérve, hogy aki tud – önként, nem parancsra, szívből csupán – segítsen. Kaptam rá egy levelet Ózdról. Kiérlelt, kulturált írás. Kiérlelt, kulturált ízlés. (Azt írja ugyanis, hogy a Ludas Matyi címlapjának megtekintése után, elsőként az én cikkemet keresi a lap belső oldalán...) Kiérlelt – de kulturáltnak nem mondható véleményét alább idézném:

„Számtalan okot sorolhatok fel, amiért nem értek egyet a segélyezéssel, de elöljáróban azt is elárulom, hogy a feketéket és a cigányokat mint fajt gyűlölöm... A mi cigányaink is száraz kenyérhéjért rimánkodtak a felszabadulás előtt. Aztán jött a humánus rendszer, egyik ember olyan mint a másik jelszóval, és adtak nekik lakást, kölcsönt, munkalehetőséget. A nagy jólétben elkezdtek szaporodni, s nőttek a követelések. Tényleg úgy gondolja ön, hogy már más bajunk nincs is, csak az afrikai éhezőket támogatni? Tudja kérem, a filmhíradókat nézve az a véleményem, hogy ezt az eltorzult emberfajt, melyet általában a sovány, nagyhasú, angolkóros, bánatos szemű gyerekekkel illusztrálnak, fel kellene vinni a Tajgetosz hegyére, és a mélybe dobálni mind egy szálig, ógörög módra. Vagy legalábbis ellátni őket fogamzásgátló segélyszállítmánnyal úgy, hogy legalább az utókornak ne maradjon belőlük még hírmondó sem."

A fajelméletnek ezt a félelmetesen tömör kifejtését, nem egy negyven évvel ezelőtti újságból olvastam, 1985 tavaszán vetették papírra Ózdon. A fasizmus feketepestise fertőz még ma is, ezt tudjuk. Csak azt, nem, hogy mennyire még? Hányan gondolkoznak vajon úgy mint az Ózdi Névtelen?

És hányan úgy, ahogy az Érdi Névtelen, akitől szintén aznap kaptam levelet. Nem volt abban egy sor írás sem, csupán egy rózsaszín postautalvány feladóvevénye, bizonyítandó, hogy 200 forintot küldött a Tajgetoszra szánt fekete gyermekeknek.

Szorongva ünnepelem a negyven év előtti májust, de reménykedve is. Hinni szeretnék benne, hogy a világ – képletesen szólva – Érd felé halad.

Radványi Barna

Ólommentes

Mentes vagyok az előítéletektől, miként mentes az ólomtól a legújabb leendő magyar exportcikk, az ólommentes benzin. Örülök tehát tiszta szívemből, amiért jó pénzért eladjuk külföldön. Ha meggondolom, lehet még egy járulékos haszna is a dolognak. Kedvező széljárás esetén ugyanis a magyar ólommentes benzinnel kevésbé szennyezett külhoni levegő egy anticiklon hátán még majd visszagyűrűzik hozzánk, ingyen és bérmentve, mert a természet nem ismer országhatárokat, lásd import savesők és távirányítású halpusztulások. Annak is örülök, hogy előbb-utóbb nálunk is kapható lesz majd az ólommentes benzin, s ettől még a mostaninál is tisztább lesz a levegő, kérem, ne legyintsenek, sok kicsi oxigén sokra megy!

Az viszont már kevésbé lelkesít, amiről egy illetékes a minap beszélt a televízióban, miszerint ez az ólommentes benzin idehaza drágább lesz az ólmosnál, mivel többe kerül az előállítása. Igaz, azt is mondta az illető szakember, hogy a külországokban, ahol iparunk eme legújabb vívmányát eladjuk, nos ott olcsóbban mérik, mint a hagyományos mérges fajtát. Tehetik, mivel különböző adókedvezményeket adnak rá.

Ugyan miért? Meglehet azért, hogy az árral is ösztönözzék az autósokat: ezt a környezetkímélő kölnivizet tankolják. Eltűnődöm: ha eljön az ideje, nálunk pusztán az öntudat vajon elegendő lesz erre? Mert hiába kapható valami, ha nem kapható rá valaki. Rágondolni is rossz: ott áll majd a kutakban az a jóféle ólommentes, és a kutyának sem kell. Az sem vigasz, hogy a derék ebeknek csupán egy kis hányada jár autón, ráadásul ők sincsenek abban a helyzetben, hogy a tankolásba beleszólhatnának. Szívják viszont, velünk együtt, a príma városi levegőt, amelybe, a szakrémüldözések szerint autónként és kilométerenként 10 milligramm ólom pufog be!

Rendben van, tudom, nem kell mindent mellre szívni. Én mégis izgatottan figyelem a fejleményeket. Lélegzetvisszafojtva. Igaz, egy idő után ez is káros, ám a veszélymentes életet sajnos még nem találták fel. S ha majd egyszer mégis kirukkol vele a tudomány, képzelhetik, mi lesz az ára...

Münz András

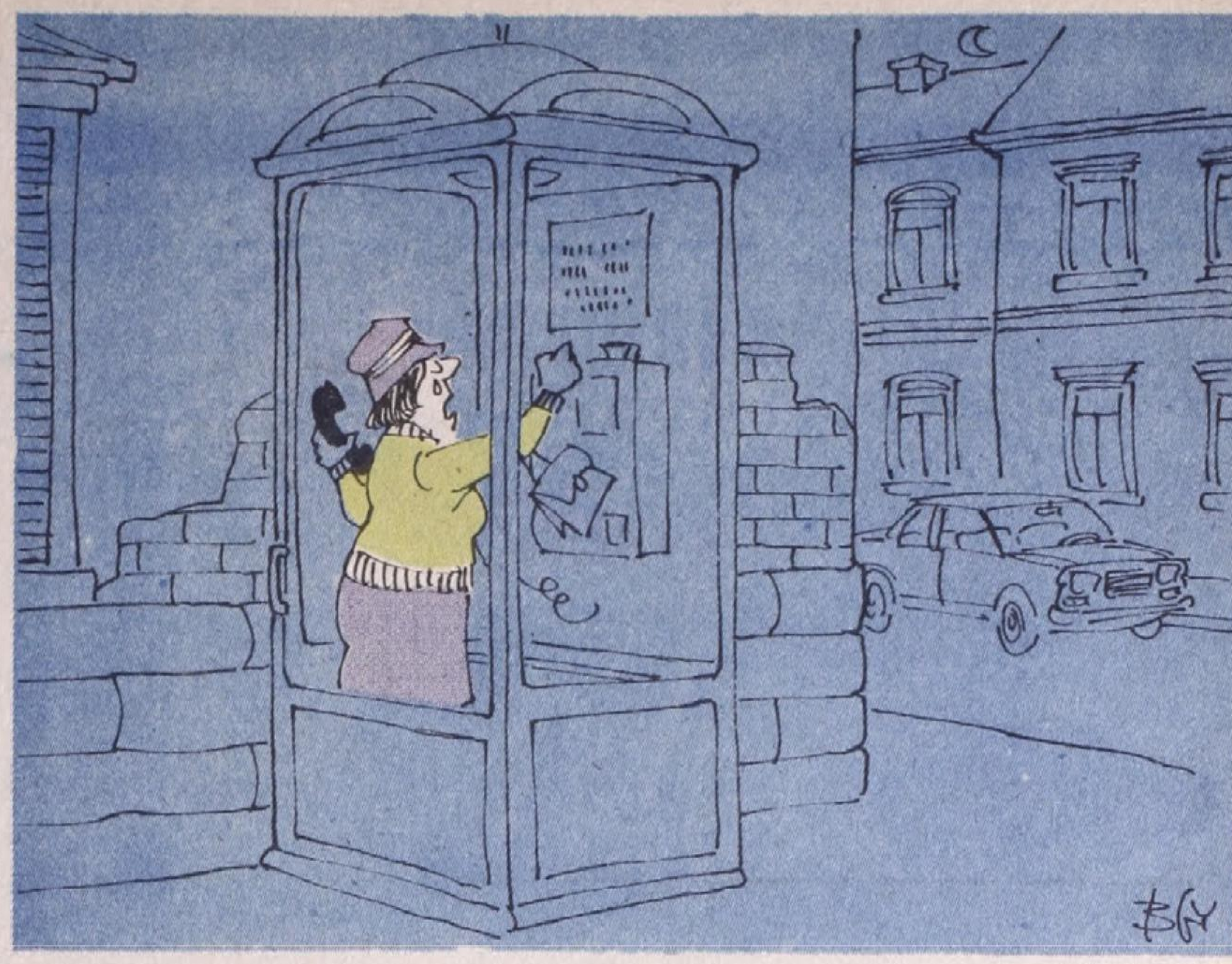
– Főúr, úgy tudom, felszámolják a kereskedelmi visszaéléseket!
– Azt is felszámoltam, kérem!

Más most...

— Aztán óvatosan vezess, mert csak tíz év múlva várható a következő amnesztia!

LELKI ELSŐSEGÉLY

— Krisztina, József, Teréz, miért hagytatok el engem?!

AZ ERZSÉBET HÍDON

— Mit akarnak? A múlt században még hídpénzt is kellett fizetni!

A SZURKOLÓ LÉLEKTANA

— Minden meg van bocsátva!

Részlet egy rendőrségi jegyzőkönyvből

— Igen, én öltem meg Csimborasszó Pötyikét... Megfojtottam... Ezzel a két kezemmel... Az ok?... Kérem szépen az úgy volt, hogy... Két évvel ezelőtt ismerkedtem meg vele. Amikor megláttam, azonnal beleszerettem, mert Pötyi gyönyörű lány ... volt... A szeme zöld, mint a harmatos fű nyári reggeleken, a keble, mint az exportra szállított jonatán alma, a hasa fáradt vándoroknak való párna, a... Jó, nem folytatom tovább... Mindjárt a lényegre térek...

Húsz évvel volt fiatalabb nálam. Amikor randevúztunk, megszólaltak a szívemben a harangok... Amikor megcsókoltam, szivárványt láttam a feje felett amikor... Jó, nem folytatom tovább... A lényegre térek...

Minden pénzemet ráköltöttem. Elvittem szórakozóhelyekre, moziba, színházba... Sőt, elvittem Olaszországba is... Istenkém, Itália!... Kék ég, napfény és mellettem Pötyike... Convento di Sta Maria delle Grazie refektoriumában az Utolsó vacsora... Leonardo da Vinci... Élt 1452-től 1519-ig... Ez kérem a lényeghez tartozik... Néztük a freskót és Pötyike azt mondta, hogy ez sem semmi... Nápolyban is voltunk, megmutattam neki a Vezúvot, Pötyike, a kedves, a drága azt mondta, ez igen, ez sem semmi... Hol is jártunk még? Egy kicsit összezavarodtam... Firenzében megnéztük Michelangelo Dávid szobrát. Ez sem semmi, mondta az a kedves, drága, butuska Pötyike... Ez sem semmi, mondta a butuska Pötyike, amikor a római Szent Péter templomban megmutattam neki a világhírű Piétát... Akkor egy kicsit ingerült lettem és arra gondoltam, hogy mi a csudának hurcolom magammal ezt a buta nőt végig Olaszországon? Ingerültségem hamar elmúlt, mert a háta mögött menvén, láttam, hogy hátulról olyan mintegy erdei nimfa, aki meg akar fogni egy őzikét... Olyan, mint egy fiatal nyírfa a szélben... S amikor a fenekét néztem, arra gondoltam... Ez sem semmi... Elnézést kérek, de ezt a kifejezést ettől a buta tyúktól tanultam, akit szerettem, imádtam...

Hazatérve, eljegyeztük egymást Vettem két jegygyűrűt és egy briliánsgyűrűt... Hogy miből? A spórolt pénzemből, kölcsönökből és volt egy másodállásom is, elég rendesen kerestem. Pötyike, amikor megnézte a gyűrűket, boldogan felkiáltott: Ez sem semmi!... A hülye, csak ennyit tudott mondani... Nem volt szókincse, de ő maga kincs volt nekem, s Dáriusz összes kincséért sem cseréltem volna el... Amikor átölelt, olyan boldog voltam, hogy legszívesebben jódliztam volna az örömtől, vagy örömtüzeket gyújtottam volna a lakásomban... Szerettem ezt a nálam húsz évvel fiatalabb libát, Csimborasszó Pötyit. Ezt az aranyos, kedves, gyagyás Pötyit.

S akkor következett a végzetes nap. Elloptam az Özvegyeket és Árvákat Gyámolító Központ, röviden az ÖÁGYK, teljes évi bevételét... Még az ötven filléreseket is elvittem, mert aki a kis pénzt nem becsüli, az a nagyot nem érdemli. Hazavittem Pötyikének és lábai elé szórtam a bűnös módon eltulajdonított pénzt... Mit tetszik gondolni, mit mondott, amikor végül is hajlandó volt lenézni a lába elé?... Azt mondta, hogy... Azt mondta... Ez sem semmi...

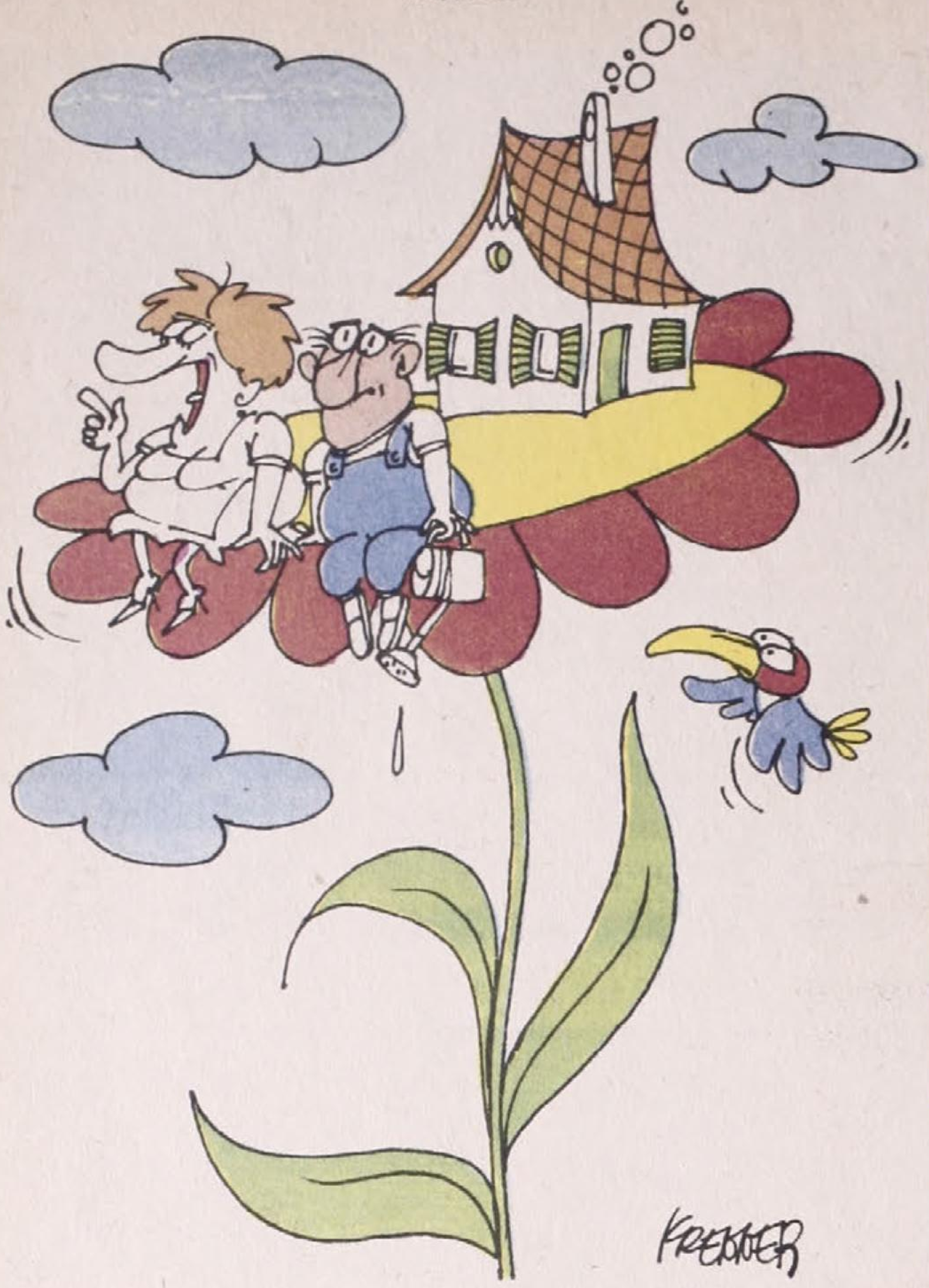
Akkor megfogtam a nyakát, csodálatos hattyúnyaka volt, és megfojtottam... Hát így történt... Megöltem.

A rendőrhadnagy az előtte álló férfira nézett és csak annyit mondott:

— Ez sem semmi...

Mikes György

KISKERT

– Ugye mondtam, hogy nem kell ennyi tápszer, Dezső!

Fehérék revűt néznek. A sok szép lány láttára Fehér odasúgja a feleségének:

— Az ember valósággal étvágyat kap...

Fehérné közbevág:

— Étvágyat kaphatsz, de enni otthon fogsz...

*

— Miért olyan szomorú Kovács úr?

— Beteg a feleségem, miatta nyugtalankodom.

— No és ki kezeli?

— A körzeti orvosunk.

— Akkor ne nyugtalankodjék, mert jó kezekben van. Az én megboldogult feleségemet is ő kezelte...

– Jó hírem van Kovács úr. Látni fogja a tizenkét részes tévésorozat végét is.

SZILÁNKOK

NUDISTASTRAND

— Kitiltanám innen a fiatal nőket — mondta egy idősebb hölgy. — Csak irigykedik az ember.

EGY FILMRENDEZŐ NYILATKOZATA

— Eddig százmillió forintot fizetett rám a magyar állam. Most kezdem el forgatni az új ráfizetést.

KEZDŐ SZERZŐ

— Az első színdarabomat még tizenegy színház utasította vissza, a másodikat már csak tíz. Ebből könnyű kiszámítani, mikor lesz a bemutatóm.

NŐI DOLGOK

— Megtudtam, hogy a brazíliai őserdőben egy nő ugyanazt a ruhát viseli, mint én. Elment tőle a kedvem.

JÓSNŐ

— Sok pénzt, szép feleséget, tartós boldogságot jósolok az úrnak, de ha nem fizet meg rendesen, egy szavamat se higgye.

IDEGES TERMÉSZET

— Már előre idegeskedem, ha húsz év múlva megkapom az igényelt telefont, mennyit fogok bosszankodni a téves hívások miatt.

TÜKÖR

— Negyven éve nem néztem tükörbe. Ezért ma is húszévesnek érzem magam.

SZÍNHÁZRAJONGÓ

— Mind a három felvonás alatt a ruhatár előtt ácsorgok, így én kapom meg először a kabátomat.

ELÉGEDETTSÉG

— Családi házra gyűjtök. Az első ötven forintot hál' isten már megszereztem.

SZERÉNYSÉG

— Zsebrádióra még nem telik. Egyelőre vettem egy elemet hozzá. Azt hallgatom.

ABSZOLÚT TÖRVÉNYTISZTELŐ

— Pocsék volt a reggeli, de mivel a szálloda szabályai szerint kötelező, tehát megettem.

FELHÁBORODÁS

— Ez igazságtalanság! Én, aki soha nem voltam kíváncsi, ilyen hamar megöregedtem?!

ÜZLETBEN

— Tízéves a fiam. Adjon egy tizennyolc évesnek való öltönyt. Utálok gyakran vásárolni.

Galambos Szilveszter

Emlékszik még?

Fülöp György rajza

CEFELÉ A CEJTŐN

Egy még fiatalos, a gondokban megszőkült ötvenhét éves asszony meséli:

— Mikor nyugdíjba mentem, úgy éreztem, kinyílt előttem a világ. Se kutyám, se macskám, csak magammal kellett foglalkoznom, megvalósítottam életem két nagy vágyát: vettem egy piros kalapot és megtanultam síelni. A piros kalapot aztán elraktam a szekrény mélyére, mert a barátnőim „hamis-..kártyásnak" kezdtek becézni, tudniillik, hogy tökre pirosat teszek, de a síelés fokozatosan a szenvedélyemmé vált. A Normafa laposabb lejtőin kezdtem, a trénerem eleinte nem sokat várt tőlem, azt ajánlotta, hogy vegyek néhány erős edzést és hagyjam abba, de én kitartottam, egyre meredekebb lejtőkre is kimerészkedtem, végül tavaly úgy döntöttem, hogy kimegyek Ausztriába és megpróbálkozom a nagy alpesi pályákkal. Befizettem egy kilencnapos tiroli útra és vettem kéz alatt egy csodálatos egybeszabott kék síoverállt, csupa zseb, csupa cipzár, térdben párnázva, bokában raffolva, mit mondjak, gyönyörű darab volt.

És este — mert azért nem akartam túl sok szemtanút — ott álltam a tubenthali pályán. Istenem, én, Kovács Valéria a Népszínház utcából, hátsó udvar, csigalépcső, vettem egy mély lélegzetet, aztán elindultam. Az első szakasz simán ment, a nagy meredek előtt egy kis pihenőrészen megálltam egyet lihegni. De nemcsak lihegni kellett, hanem egyebet is, úgy látszik, felfázhattam, mivel a dolog igen sürgetőnek látszott, már nem tudtam volna visszamenni a szállásunkra, körülnéztem és nem látva senkit, lekuporodtam.

Egy baj volt, a szuper overállomat nem lehetett szétkapcsolni, csak egyben húzhattam le, a pulóvert a nyakamba, így vállától bokáig teljes natúr szépségemben mutatkoztam. Egyszóval lekuporodtam, és a költővel szólva a munka éppen dandárjában volt, mikor legnagyobb megdöbbenésemre a síléc megindult alattam — úgy látszik rosszul vágtam be a hóeke-helyzetet. Először csak szép lassan csúsztam, aztán felgyorsultam és kísérteties sebességgel vágtattam lefelé a meredek lejtőn. Ha nem akartam kitörni a nyakamat, fel kellett állnom, és felvennem a szabályszerű testtartást, a pulóverem a nyakamban, a bugyi, az overáll a bokámon. Mit mondjak, voltam már boldogabb is, végig azt hajtogattam magamban:

— Istenem, ha túlélem, adok ezer forintot az új Nemzeti Színházra.

Végül megcéloztam egy bokrot, a bokor már nem tudott kitérni, kificamodott a csuklóm, de az ép kezemmel végre fel tudtam húzni a bugyimat.

A hegyi mentők értem jöttek, és lekísértek az elsősegélyhelyre, a bőrkanapén egy öregfiú feküdt ideiglenes kötéssel a törött lábán, síléce roncsaival akkor gyújtottak be a kályhába. Míg az orvosra vártunk, beszélgetésbe elegyedtünk.

— Ön szintén kezdő, uram?

— Én, nagyságos asszonyom? Negyven éve síelek. Alsó-Ausztria többszörös lesikló bajnoka vagyok, és most először sérültem meg.

— Mi történt?

— Ez maga volt a pokol, asszonyom. Siklok lefelé a pályán a magam nyugodt ritmusában, mikor mögülem hirtelen felbukkan egy boszorkány, a pulóverje a nyakában, az overállja a bokáján, egyébként teljesen meztelen, még a vakbél operációjának a helye is látszott — egyébről nem is beszélve. Üvöltve, teljes sebességgel elvágtatott mellettem, annyira megdöbbentem, hogy nekimentem egy fának. De csak kerüljön a kezembe ez a boszorkány. Ön is az ő áldozata volt, asszonyom?

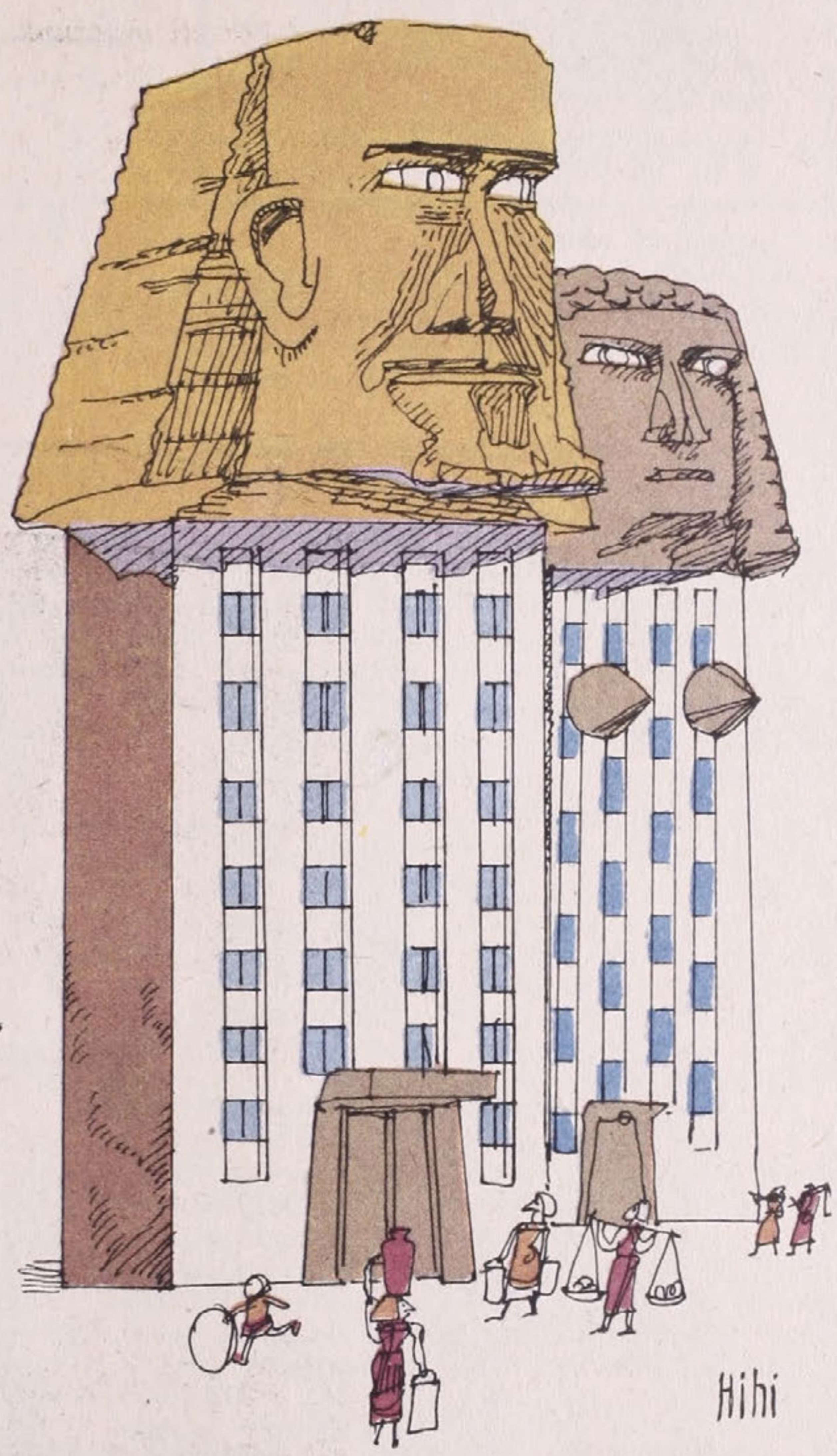
— Én is — mondtam, és eltöprengtem, hogy mennyi levonással adnák vissza a nyolcnapi üdülési díjat?

Moldova György

— Már négy éve bent van a pénzem a Merkurnál, most a kamatokból végre kitelt egy kisautó.

EMBERARCÚ LAKÓTELEP

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

A feleség közli a férjével:

— Drágám, az orvos azt tanácsolta, hogy sokat utazzam. Hová megyünk?

— Egy másik orvoshoz — feleli a férj.

*

— Jól szórakoztatok tegnap a színházban?

— Eleinte igen, de azután a szomszédok elkezdtek pisszegni.

*

— Tulajdonképpen hol ismerkedett meg Kovács a feleségével?

— Feltehetően sűrű őszi ködben.

— Miből gondolod?

— Nahát, nézz csak rá.

*

— Miért akarja eladni az autóját, hiszen még remekül fut?

— Mert valahányszor megállok vele, odajön hozzám egy rendőr és megkérdezi: Mikor történt a baleset és gondoskodtam-e a roncs elszállításáról?

TERÜLETFEJLESZTÉS

— Bácsi kérem, miért pont ezt a területet kell maguknak fejleszteni?

Állítólag Dalnoki lesz a Fradi edzője

RUHA VAGY JENŐ?

VISZKET A HÁTAM

Viszket a hátam. Már jó negyven perce forgolódom az ágyban, nem tudok elaludni, mert viszket, viszket, viszket, hiába az Eunoctyn, amelyet drága hitvesem — gondolom, némi éllel — Eunuchtynnak becéz, amiből nyomban kiviláglik, hogy a viszketésre vonatkozó fogalmai nem a hátára összpontosulnak.

Az enyéim annál inkább. Nem csoda, utóvégre az én hátamról van szó. Az említettem hát baloldalt viszket, topográfiailag valahol a lapocka alatt, pontosabban onnét valamicskét délnyugatra. Mindenesetre olyan helyen, ahol nem bírom megvakarni. A jobb kezemmel alulról próbálom, a ballal fölülről. Aztán a jobbal fölülről és a ballal alulról. A Müller Kati meg a három Schmitt-lány sikoltozna a gyönyörűségtől, ha ezen intenzív testgyakorlat közben látna. Mi tagadás, láttam valaha szebb napokat is, akarom mondani éjszakákat, amikor is egy-egy testedzésem egészen más mozdulatokkal járt, arról nem is szólva, hogy mennyivel eredményesebbekkel. Hogy mást ne mondjak, akkor még közel s távol mindent meg tudtam vakarni, még a hátam közepét is. Most viszont hasztalan minden igyekezet: valamenynyi ujjam hegye, akár a jobb, akár a bal kezemről való, pont a viszkető góctól egy milliméterig képes hatolni, de onnan aztán egy tapodtat se. Már körbetapodtam azt az átkozott helyet a legkülönfélébb irányokból — semmi. Viszket. Illetve, az semmi, hogy viszket. *Őrjítően* viszket.

Új gyakorlatba kezdek. Le-föl rángatózom fektemben, hogy az ággyal vakartassam azt az elérhetetlen pontot. A fene egye meg, miért olyan elérhetetlen? Rövidebb lett a karom? Vagy ennyire elhíztam? Vad hévvel vakarom a hátammal a lepedőt. A rugók ütemesen nyöszörögnek, szinte látom, ahogy a fal túlsó oldalán a szomszédok megértően összekacsintanak. A férfi holnap levett kalappal köszön majd a lépcsőházban. Álmában se gondolta volna, hogy ebben a korban még ilyen fickós lehet valaki.

Az ágy tébolyítóan reng, recseg, de mit is ér az ilyen nyamvadt pótkiélés a körömmel való kéjes vakarózáshoz képest? Reccs... Na, ez a bal első ágyláb volt. Sebaj, kit érdekel a bútorzat, amikor az embernek VISZKET A HÁTA? Püff, most meg lelöktem a hamutartót a nahkaszniról, reggel majd söpörhetem össze a cserepeket. Nem, nem most, most szó se lehet róla, most nem érek rá, sürgős továbbrángatózni valóim vannak. Az ágyam már úgy jár, mint a néhai lábrázó gép az Elparázsolt Kastélyban. Hiába. Viszket, viszket, viszket.

— Megőrültél, fiam?

A feleségem. Résnyire szűkült szemmel, álomittasan, kócosan áll a rázkodó ágy mellett, és szemlátomást hülyének néz, most talán még inkább, mint egyéb alkalmakkor, ám ezúttal ezt se bánom, úgy üdvözlöm őt, mint egy fölmentő sereget.

— Jó, hogy fönn vagy, szívem. Megvakarnád a hátam?

A tekintete most olyan, hogy arról köteteket lehetne teleírni, s valószínűleg még azok is elsülylyednének tőle. Mindazonáltal egy hitvesnek mindenre készen kell állnia az éjszaka óráiban, következésképp nőm is nekilát a vakarásnak.

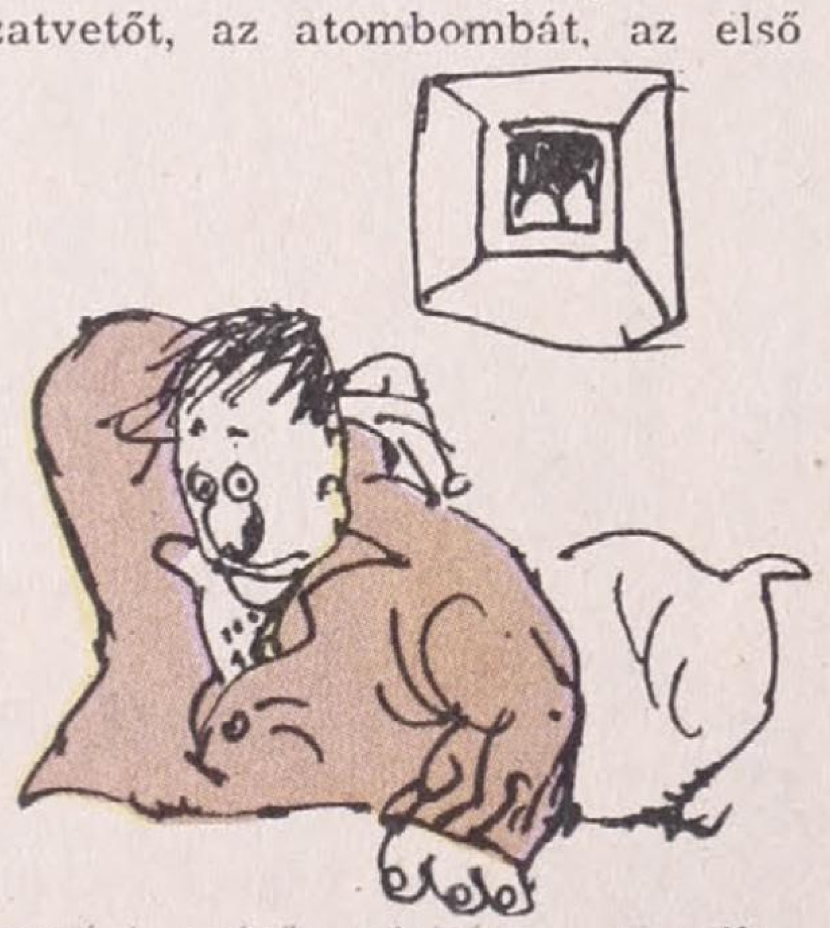
— Nem, nem ott! Egy kicsit lejjebb... Úgy, most balra... Nem, nem jó.

Már mindenütt kaparássza, de egyik sem a jó hely, illetve mit is beszélek, egyik sem a rossz hely. Ha balra vakar, jobbra kezd viszketni, ha jobbra vakar, lejjebb. A viszketés, mint valami kis állat, erre-arra menekül.

— Tudod mit — mondja a feleségem —, neked nem is a hátad viszket, hanem az agyad, belülről. Azt meg csak vakargasd magad.

Szól, s visszafekszik. Én meg ott maradok újra egymagam, a hátrázkódtató reménytelenségben.

Hogy azt a jószagú jebezeus szerelmit ennek a nyavalyás életnek! Az ember föltalálta a viszketőport, de nem találta föl a viszketés elleni port. Mint ahogy föltalálta a lőport is, de mit talált föl a lőpor ellen? S a lőpor még hagyján! Az ember föltalálta az ágyút, a sorozatvetőt, az atombombát, az első

csapást mérő rakétát... S ellenük? Az ember föltalálta a porhintést, a manipulációt, a mellébeszélést, a bombák mellé a bombasztokat. S ellenük? Az ember föltalálta a bizalmatlanságot, az agymosást, a lelki kényszert, a másik ember semmibe vevését, a másik emberfajta semmibe vevését, a másik ország, másik vallás, másik meggyőződés semmibe vevését... S ellenük?

Jé, már nem is viszket a hátam. Hát nem érdekes? Attól, hogy nem gondoltam rá, egyszeriben abbamaradt a hátviszketésem. Hurrá!

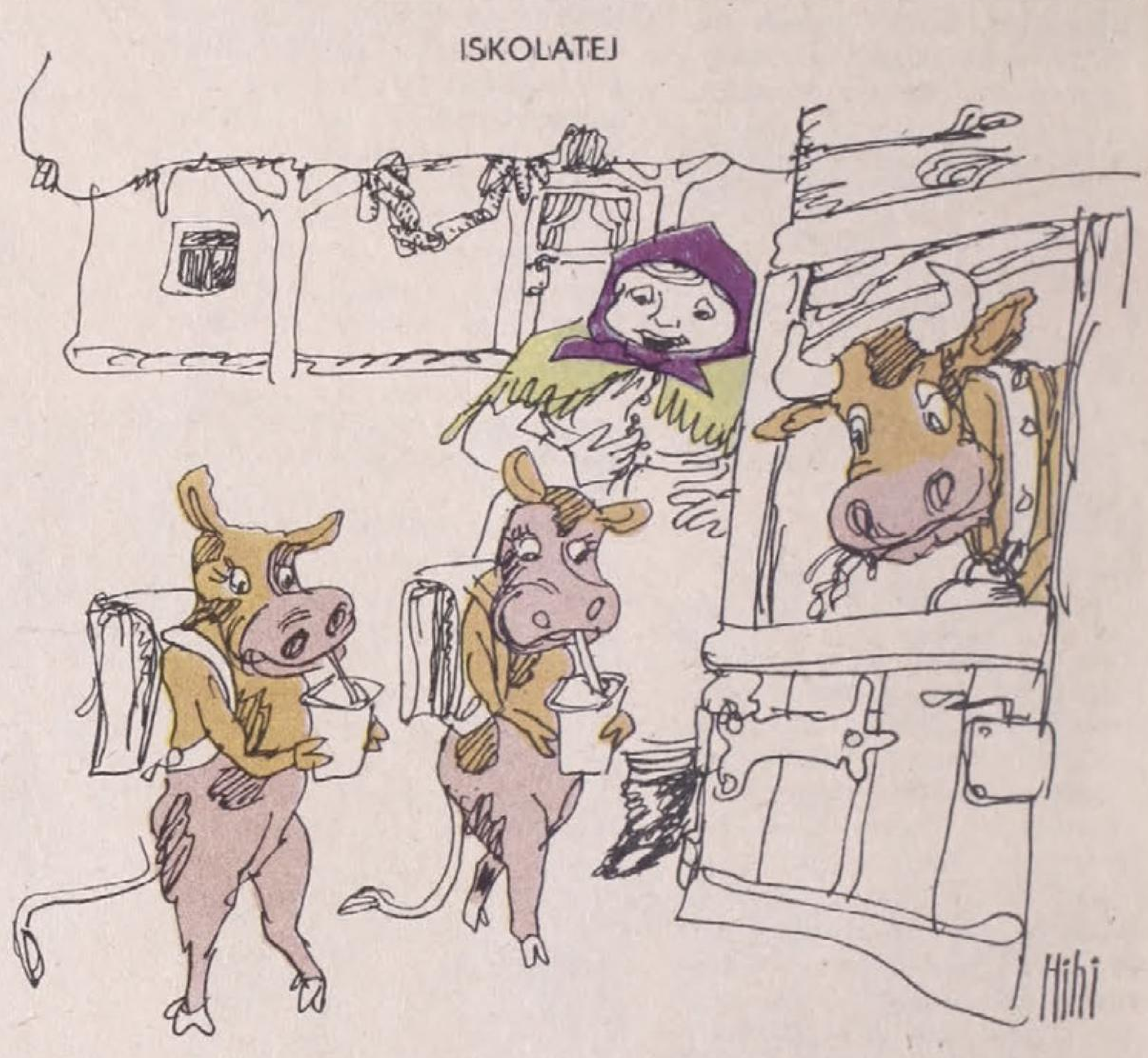
Hurrá? Hm. Biztos, hogy hurrá? Hiszen arra, amire éppen gondoltam és amitől elmúlt, végképp nem tudok nem gondolni. Így aztán továbbra sem alszom, hiába, hogy nem viszket a hátam.

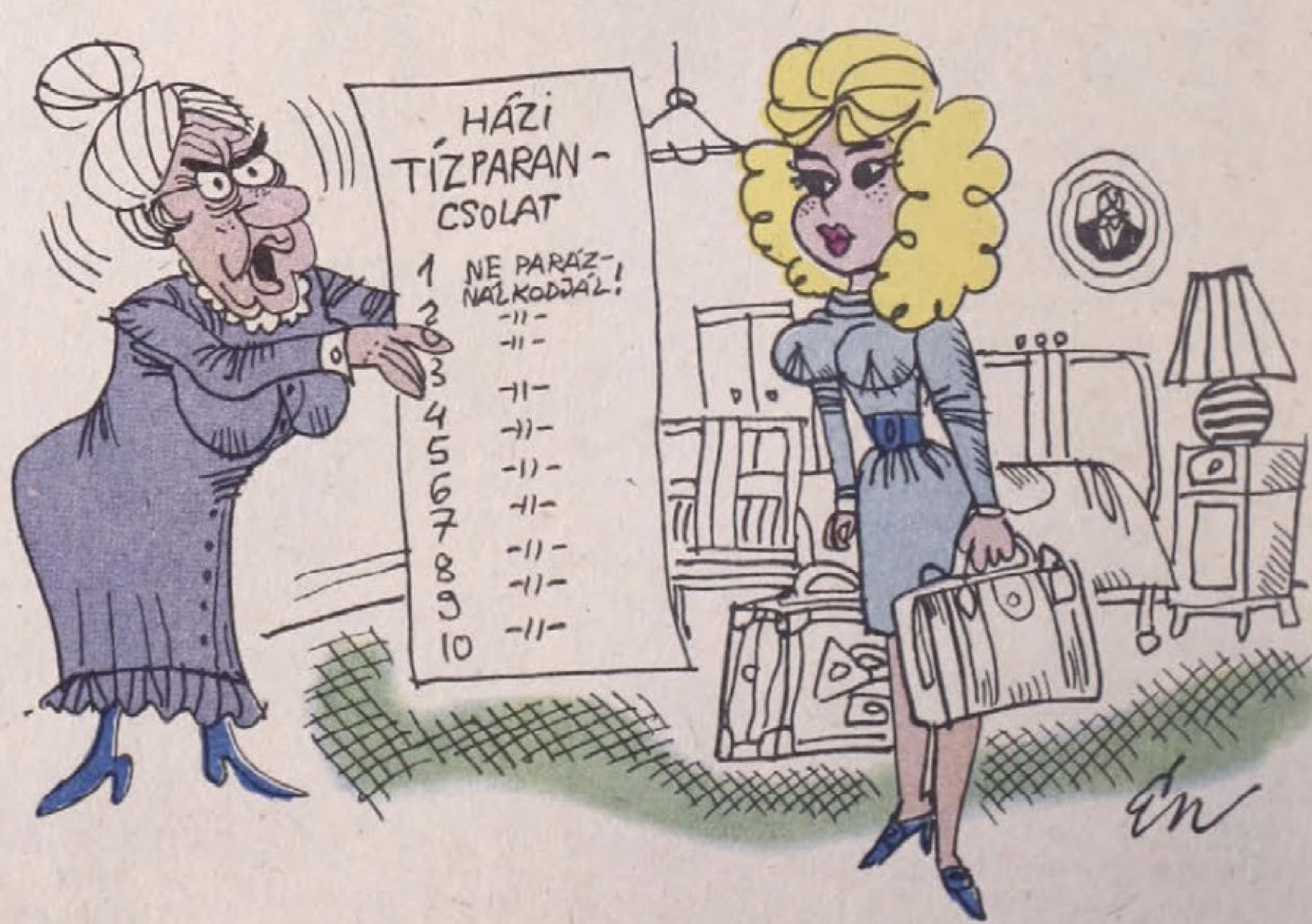
Viszket helyette a tenyerem.

Timár György

ISKOLATEJ

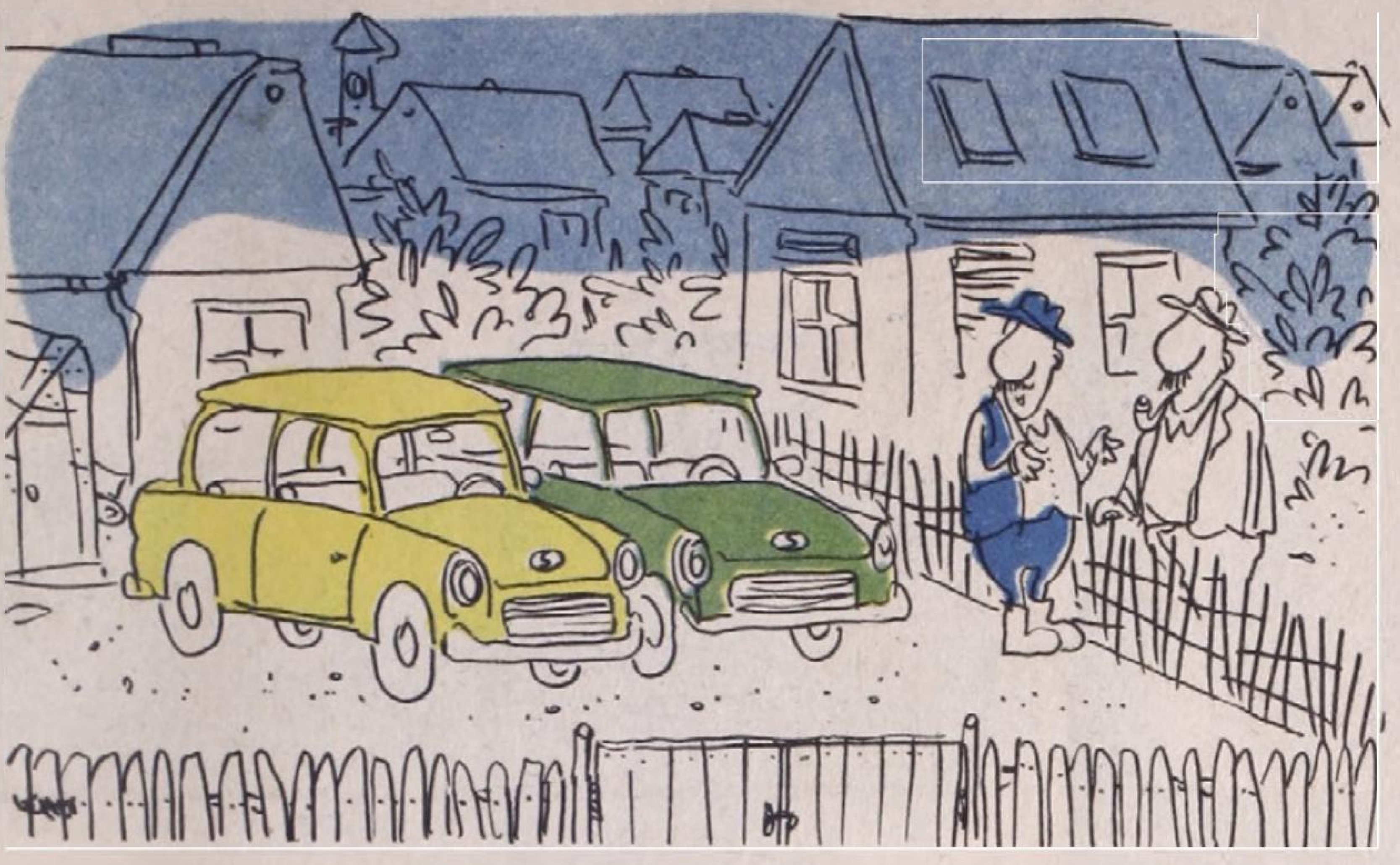
Új magyar film: Uramisten

EGY NÉZŐ SÓHAJA: JÉZUSMÁRIA!

Aktuális töprengésünk:

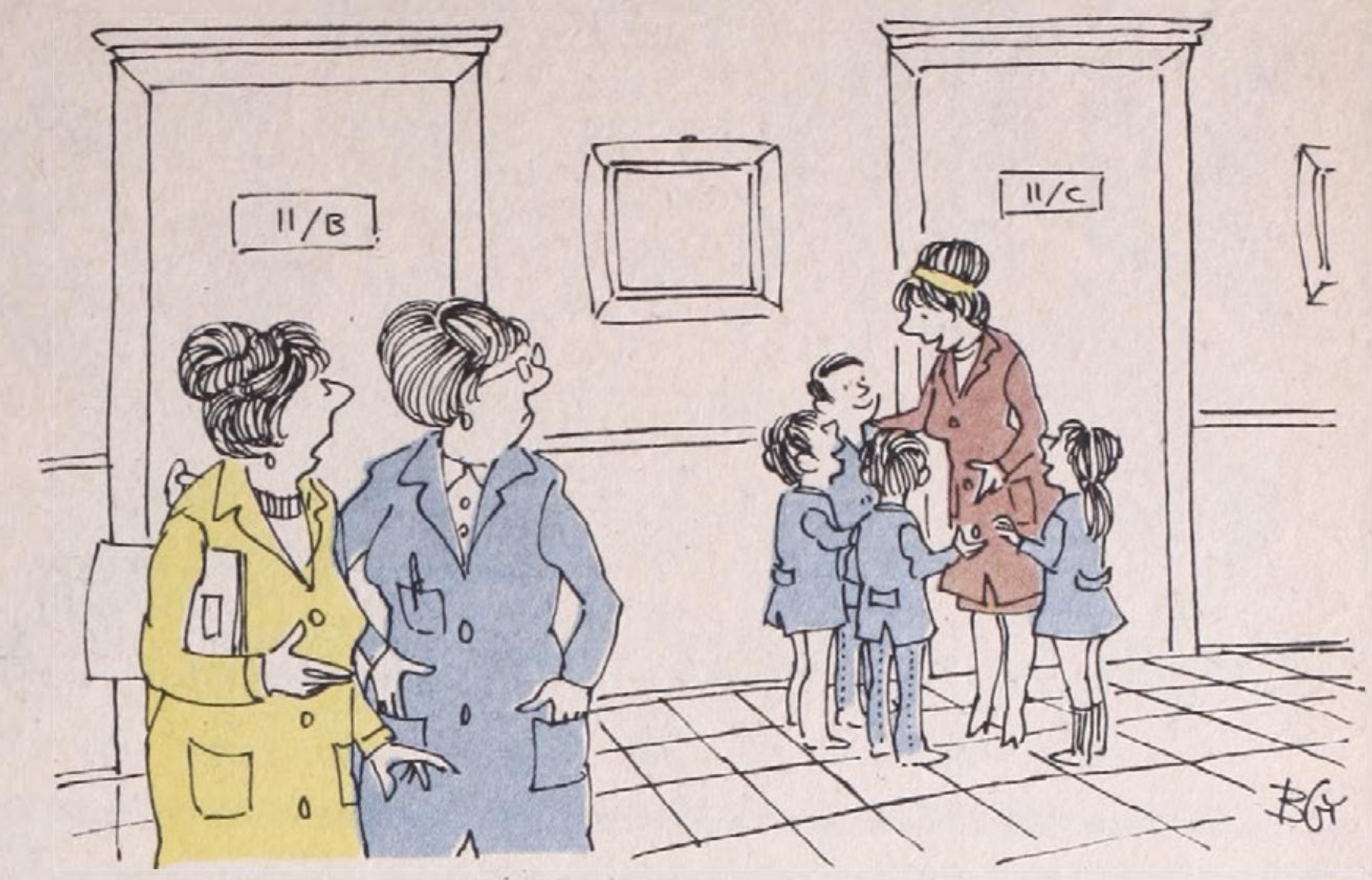
MÁJUSI JELÖLT ARANYAT ÉR?

CSAVAROS ÉSZJÁRÁS

– Miért kell pánikba esni? Kétszer két ütem az négy ütem!

OKTATÁSÜGY

– Szólni kéne a gyerekeknek, hogy ez a Mari képesítés nélküli!

PIKKELYES BÁCSI A MAGASFÖLDSZINTRŐL

Csönd volt a teremben, csak a beszűrődő zajokat lehetett hallani, meg azt, ahogyan dr. Hideghvéry Legitim beszélt.

— A minisztérium egy férfit és két nőt kért — — mondta és ráncolni kezdte a homlokát. Ekkor már két homlok volt ráncolva, a másikat a jutalomosztó bizottság vezetője, Kompakt Kazettáné mondhatta magáénak.

— Mi négy férfi és egy nő nevét írtuk föl a listára. Ők dolgoztak a legjobban, számos fekvőtámaszt csináltak és számtalan Márka-kupakot vittek vissza — jegyezte meg némi éllel.

— De a minisztérium! — szólalt meg dr. Hideghvéry Legitim.

Mindig ezt mondta, föltéve, ha jobb nem jutott az eszébe. Most is valami hasonló helyzet állott elő.

— Akkor talán mondanám a neveket! — folytata Kompakt Kazettáné. — Mi Ödön, Bödön, Hököm és Kobold, valamint Lapcsánka nevét terjesztettük föl a jutalomra. A helyzet világos, de legalábbis egyszerű. Ha rövidebb a keret, levágjuk az első hármat, a jutalmat tehát Ödön, Bödön és Hököm kapják. Ilyen egyszerű. Na, ki jön szaunázni?

— Azt azért nem — szólalt meg dr. Hideghvéry. — Maga most három férfi nevét említette, a minisztérium viszont egy férfit és két nőt kért.

Kompakt Kazettáné nagyot sóhajtott. Hiába no, nem könnyű annak, akinek nehéz.

— Hát jó, nem bánom — mondta. — Hököm helyett legyen Lapcsánka. A Hököm úgyis olyan hülyén hangzik, mindenki rajtunk röhögne majd a Parlamentben.

— Az lehet, de a viselője derekasan dolgozott — jegyezte meg valaki, aki szintén a bizottsághoz tartozott. Senki nem ismerte, már az apja is tagja volt a jutalomosztó bizottságnak, úgyhogy egész jól megszokták, s különben is rendes embernek látszott.

— Legyünk konstruktívak — mondta dr. Hideghvéry. — A minisztérium még azt is szeretné, hogy a háromból kettő fizikai, egy pedig értelmiségi származású legyen. Népfrontpolitika.

— Hosszas vita után egyhangúlag úgy döntöttek, hogy a Kétszemélyes Küklopsz Érdemérmet Ödön, Bödön és Lapcsánka kapják. Vércsoportjuk ugyan nem teljesen egyezett a minisztérium által kérttel, de bíztak a felsőbb szerv rugalmasságában. Ugyanígy, a hajszín tekintetében is voltak eltérések — a minisztérium két vöröset és egy szőkésbarnát igényelt (népfrontpolitika!) —, de ezen némi kozmetikázással és hajfestéssel még valahogy lehetett segíteni.

— A Kétszemélyes Küklopsz Érdemérmet tehát elosztottuk — foglalta össze a vita tanulságait Kompakt Kazettáné. — Hökömöt és Koboldot eltesszük jövőre, talán lesz olyan statisztika, amelybe ők is beleférnek. Ki jön szaunázni?

— Baj van — állította meg már az ajtóban Hideghvéry Legitim. — Most vettem észre az előjegyzési naptáramban néhány nevet: Erdei Tisztásné, Országos Győzőné és Pikkelyes bácsi, a magasföldszintről.

— Mi van velük? — hördült föl Kompakt Kazettáné. — Egyiket sem ismerem.

— Országos Győzőné és Erdei Tisztásné éveken át kiemelkedően dolgozott — mondta. Jegyzeteibe mélyedt, de nem találta, amit keresett. — Már nem tudom hol, de biztos, hogy jól dolgoztak. Csak valami mindig közbejött; hol az ivararány tért el a kívánatostól, hol valami háború dúlt...

— És Pikkelyes bácsi a magasfölszintről?

Megint csönd lett, csak a zajártalom terjedt egyre jobban. Pikkelyes bácsit senki sem ismerte. Dr. Hideghvéry Legitimnek mintha rémlett volna valami... talán lehetett ilyen nevű egyén, akinek a tatárdúlás idején családi okok miatt nem tudták átadni a jutalmat... Vagy nem is családi okok, hanem a szabad szombat miatt? Ki tudja már ezt ennyi idő után! Talán nem is tatárjárás, hanem busójárás volt.

Egy darabig még gondolkodott, azután eszébe jutott, hogy jobb, ha nem szól semmit.

— S mi lesz Erdei Tisztásnéval, Országos Győzőnével, valamint Pikkelyes bácsival a magasföldszintről? — kérdezte Kompakt Kazettáné.

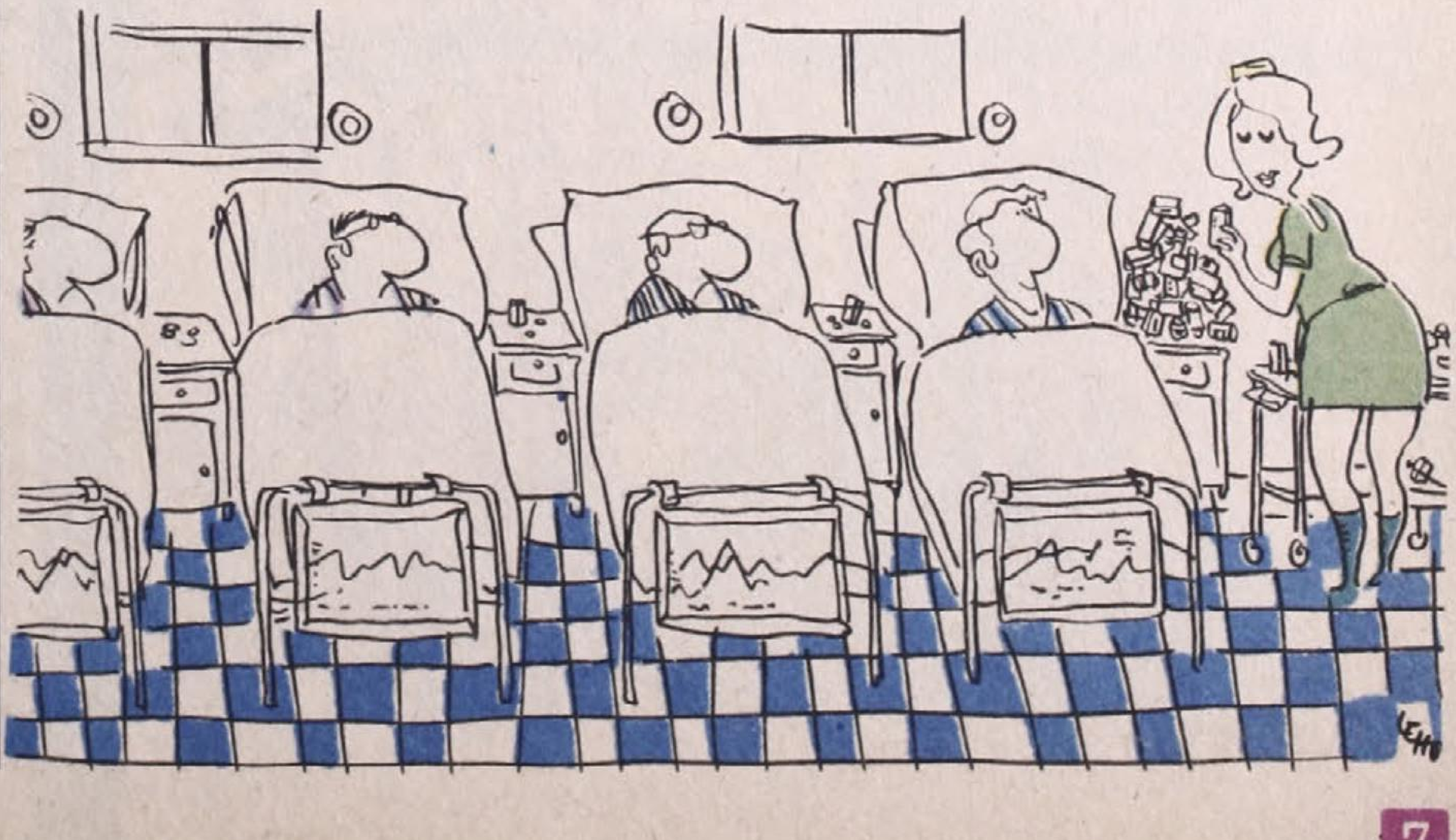
— Csak nyugalom, vagy izgalom, de inkább az előző — mondta dr. Hideghvéry. — Az ezredfordulóra ők is sorra kerülnek, feltéve, ha nem halnak meg addig.

Föld S. Péter

EGY NEHÉZ NAP ÉJSZAKÁJA

PROTEKCIÓ

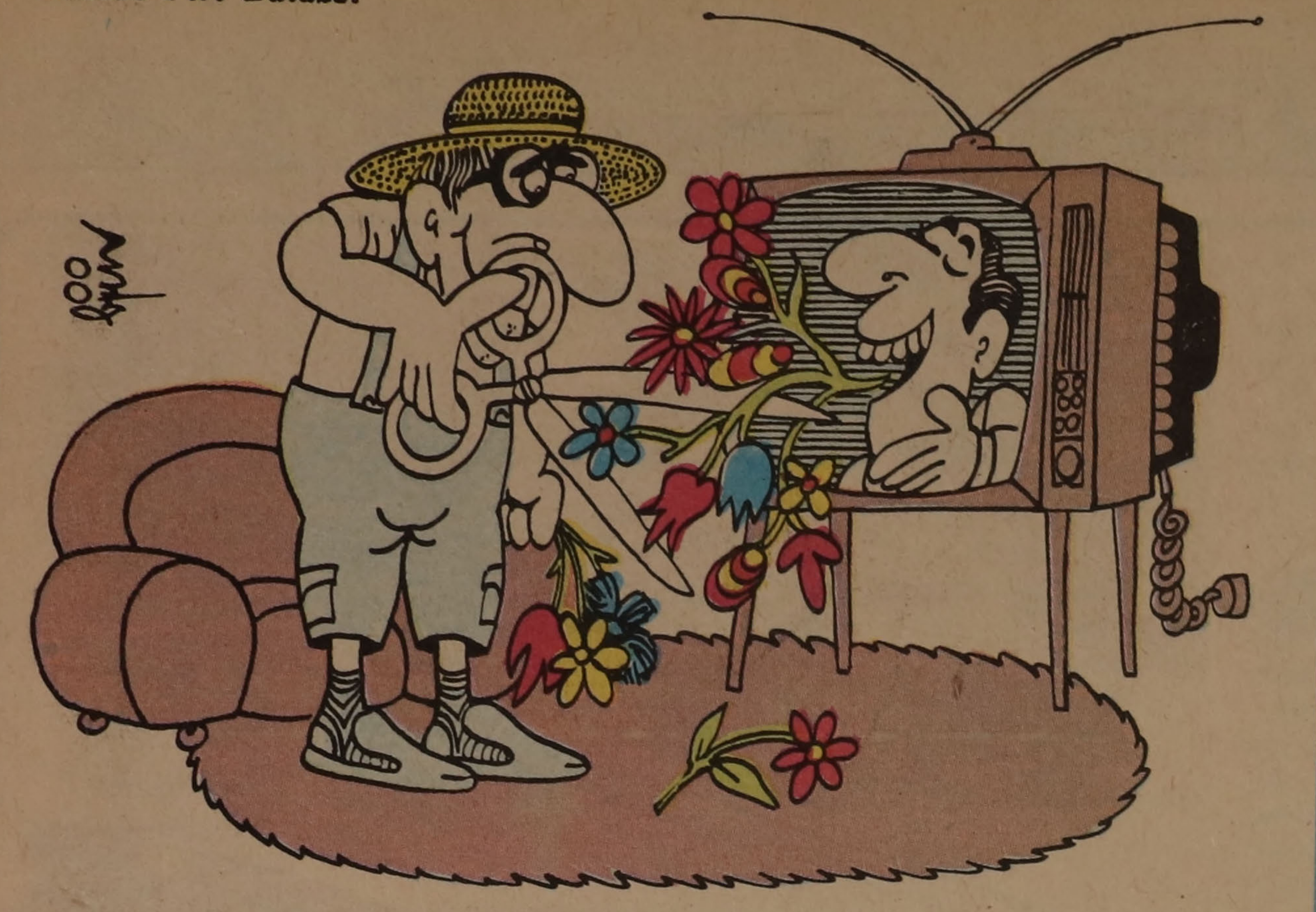
LUDAS FÓRUM

KERTÉSZ ZSUZSA tévébemondónő kérdezi:

SZOKTAK-E KERTÉSZKEDNI?

Balázs-Piri Balázs:

– Szóvirágokból szoktam csokrot kötni.

Árkus József:

Valamikor úgy gondoltam, hogy holnapra megforgatjuk az egész világot. Ma beérem a kiskertem földjének megforgatásával is.

Hegedűs István:

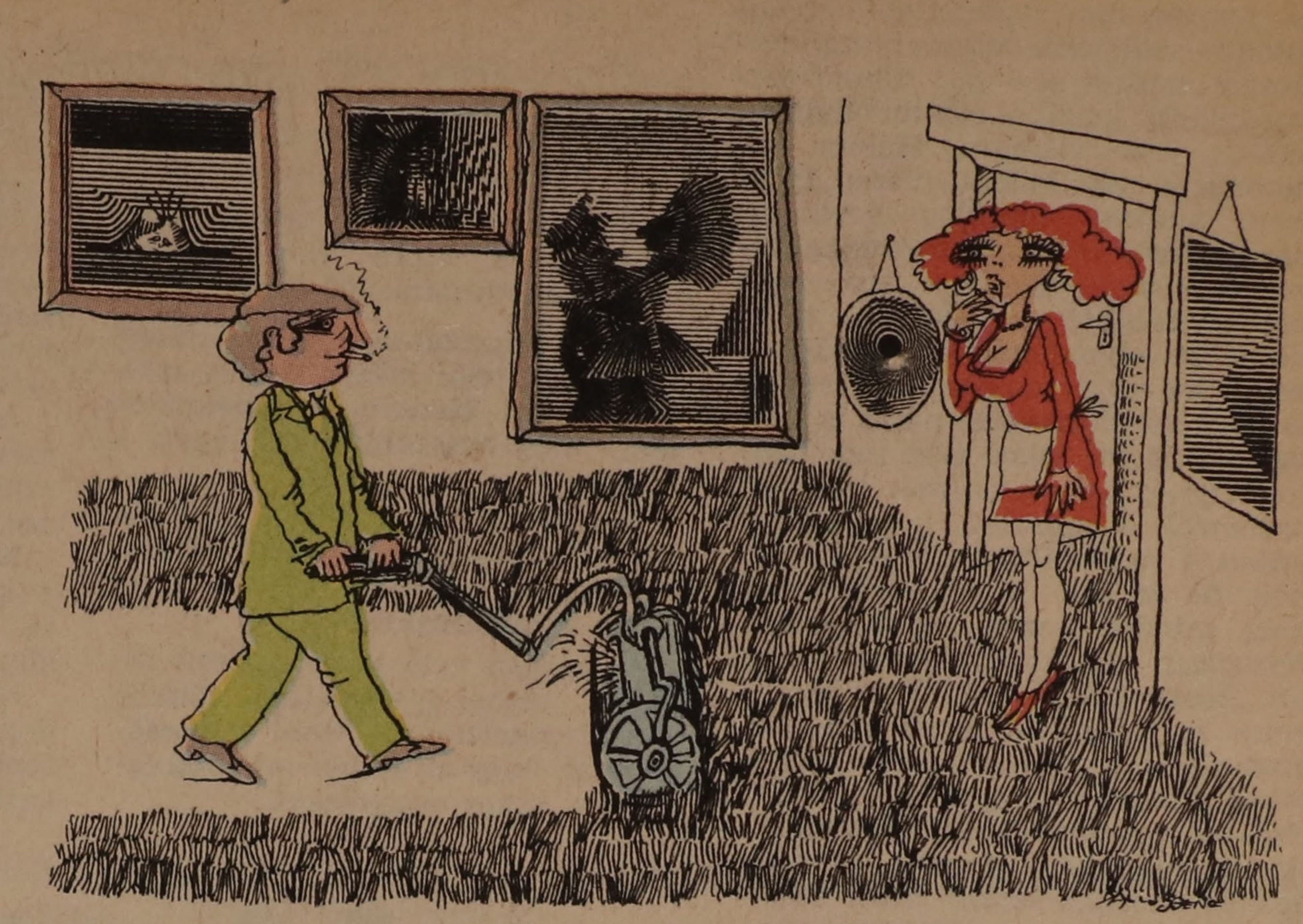

– Minek? Mikor ott vannak a szabad mezők.

Mikes György:

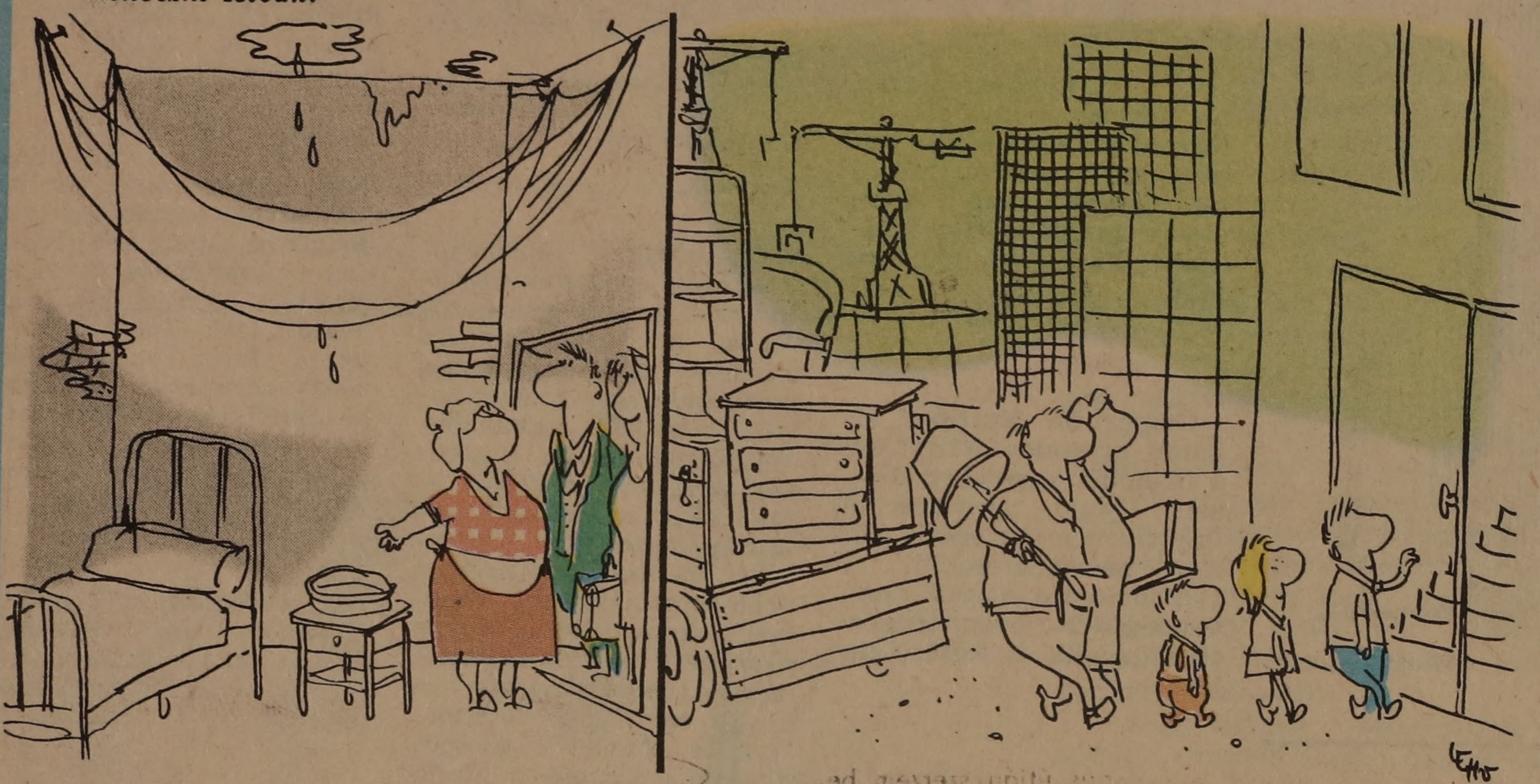
Az én melegházamban egész télen van cseresznye. Feketecímkés, ötdecis üvegben.

Dallos Jenő:

– Minden hónap végén fenyírom a subaszőnyegünket.

Lehoczki István:

– Egy fóliasátorral kezdtünk ... de aztán palántáztunk ...

Sajdik Ferenc:

– Amennyire szerény tehetségemből telik ...

Radványi Barna:

Ásó-kapa választ el tőle.

Peterdi Pál:

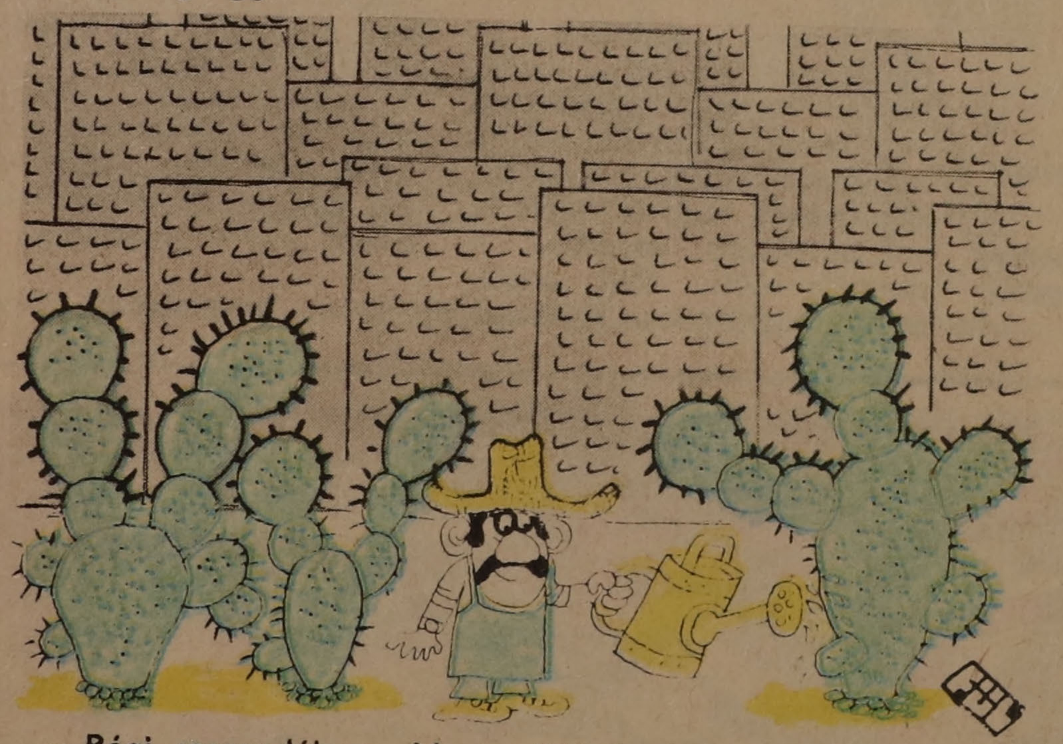
Nem szoktam. A lumbágómat kocogás útján szerzem be.

Krenner István:

– Nagyon szoktam.

Fülöp György:

– Régi szenvedélyem. Most például sivatagi kaktuszokat termesztek egy lakótelepen.

Tormai László:

Ehhez nekem két dolog kellene: kert és ész.

Föld S. Péter:

Igen. Időnként elvetem a sulykot.

Szűr-Szabó József:

– Ennek a terméséből telket veszek!

Barát József:

– Nem. Mert annak idején a gyapottermesztéssel elvették a kedvemet.

Galambos Szilveszter:

Van egy kis szőlőm Zalában. Másfél kiló.

Brenner György:

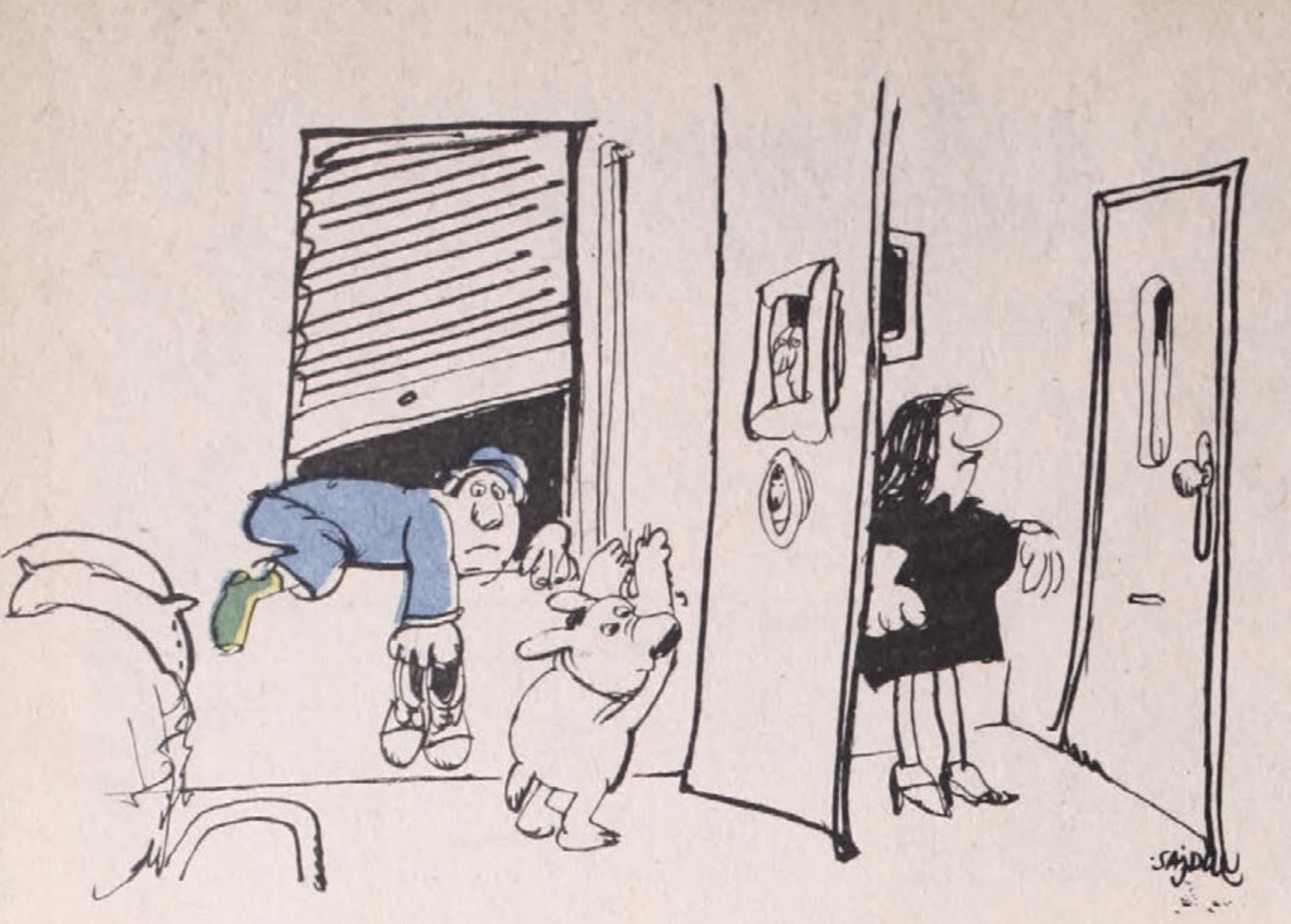
– Szabadidő-parkokba járok, mert nekem már nem jutott telek.

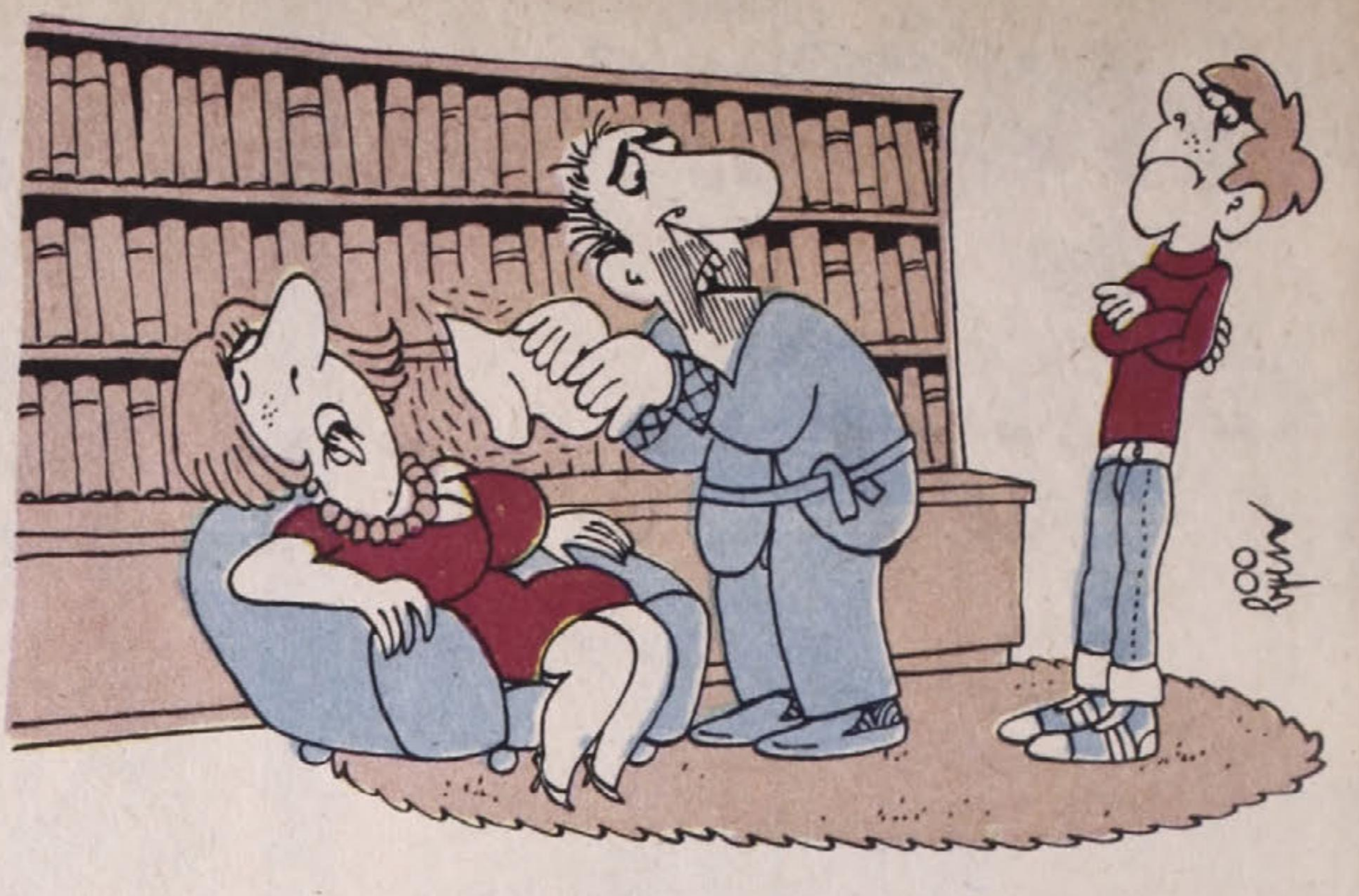
Szilágyi György:

Fenn az égen pufók felhők
úsznak, akár dagadt hattyúk,
küszöbön a tavasz, ezt már
tovább nem is „tagadhattyuk” ...

Ilyenkor reggel rímeim’
gereblyézem, (ez rigolyám),
miközben a meleg ágyból,
(s magából) kikel Ibolyám ...

SZOLIDARITÁS

– Csak egyetlen érvet mondj a hivatásérzeteden kívül, fiam, amiért pedagógus akarsz lenni!

SZÉP ÚJ MAGYAR LAKÓTELEP

Packa

Keseregve panaszolja a rádió, hogy a totócsalók nem akarják visszafizetni a jogtalanul elnyert 25 millió forintot a... kinek is? Az államnak? A Totóigazgatóságnak? Nekünk, póruljárt fogadóknak? Mindegy, egyszerűen nem fizetik vissza és kész. Hogy miért nem, az pontosan nem derült ki a híradásból, amiből arra a következtetésre jutottam, hogy remekül működik a börtöncenzúra.

Így aztán csak találgatni tudok. Nyilván azért nem fizetik vissza azt a 25 milliócskát, mert:

— úgy gondolkodnak, hogy manapság legjobb tartozni. Ez az adósság csak évi 5%-os kamattal ketyeg, ami a mai világban igen méltányosnak tűnik. Ha mondjuk ugyanennyi kölcsönt vettek volna fel az egyre szaporodó bankjaink valamelyikétől, legalább kétszer ekkora kamatlábbal kellene számolniuk.

— az amnesztiában reménykedtek. Az amnesztia azonban a véltnél szűkebb körű lett, így szomorúan kellett megállapítaniuk, hogy csak a Petőfi Sándor utcai Szivárvány áruház vezetője részesül közkegyelemben, aki ugyancsak 20 millió körül sikkasztott.

— az újságban azt olvasták, hogy mások is tartoznak különböző helyekre, és mégsem csinálunk belőle nagy faksznit.

Namármost: én nem tudom, hogy a sopánkodáson kívül van-e valamilyen más módszer is az államot megillető tartozások, követelések betartására, ezért — ismételten — a közösség segítségére sietek. Felajánlom, hogy egy, gmk-t szervezek a 25 millió forint behajtására.

Hogy milyen módszerekkel hajtanám be ezt a temérdek sok pénzt? Nos, erre is megvannak az elgondolásaim, amelyek jelentősen tehermentesítik a bírósági végrehajtó apparátust, amely az így felszabadult energiát most már teljes egészében a tilosban parkolók televíziókészülékeinek lefoglalására fordíthatja.

Először is, a totóügyben elítéltekből egy focicsapatot szerveznék. Ez a csapat teljesen amatőr alapon működne, a játékosok kapnának egy mezt és egy focicsukát, de többet semmit. Az így megspórolt kalóriapénzzel, prémiummal, a sportállásokból eredő fizetések megtakarításával jelentősen csökkenthető lenne az adósságállomány. A csapat nem utazna el a dél-amerikai edzőportyára, nyilván ez is jelentős bevételt jelentene. A csapat a mezeken a Minőségi Szűcs KTSZ bundáit népszerűsítő feliratokat viselne, az ebből befolyt díjjal is csökkenne a sár.

A bajnoki mérkőzéseken kimagasló teljesítményt nyújtó játékosok azonban külön juttatásban részesülnének; választhatnak 200 forint értékű lottó- vagy totószelvény között, de Skála-utalvány nuku! Az esetleges nyeremény — amelyre azért van esély — ugyancsak a tartozást emésztené. Ezenkívül még azt a szokatlan újítást is bevezetném, hogy amikor a focisták nem fociznak, akkor dolgoznak. Az így befolyt munkabérek ... stb.

Szóval, higgyék el, ripszropsz bevasalnám én azt a 25 milliót. Persze, mivel önök is tudják, hogy időszámításunk születése óta még bizonyos koporsókat sem őriznek ingyen, szolgáltatásaimért tisztes jutalékot kérek. Mondjuk, a behajtott összeg 10%-át. Ha jól számolom, az két és fél millió. Persze, lehet, hogy az állam a precízen elvégzett szolgáltatásaim elvégzése után esetleg vonakodna megfizetni a jutalékomat.

De akkor azt úgy behajtom, hogy csak úgy porzik!

Trunkó Barnabás

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI.....

— Miért nem házasodsz meg? — kérdi a fiatalember az öreg agglegénytől.

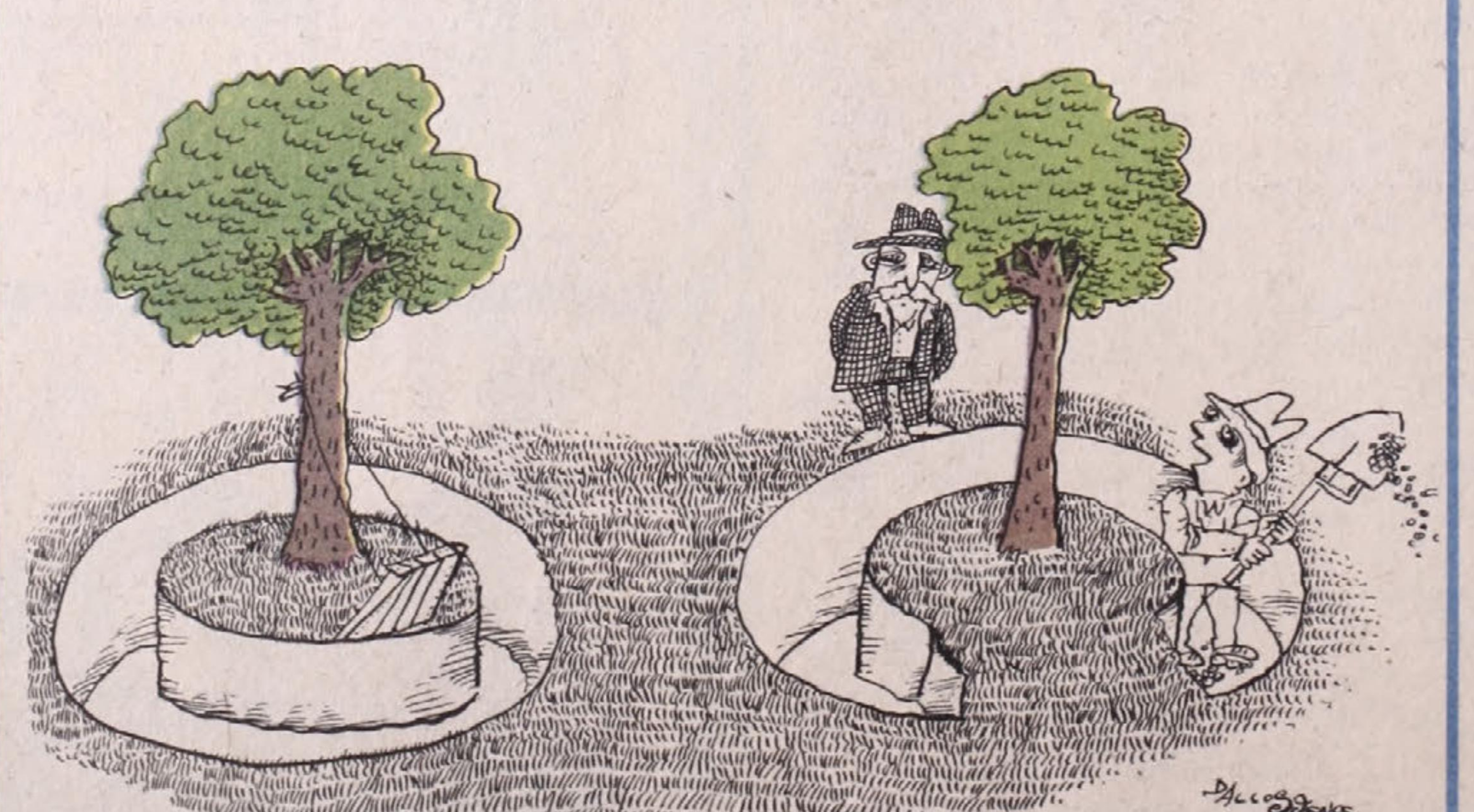
— Tudod — felel az —, amikor fiatal voltam, elhatároztam, addig nem házasodom meg, amíg nem találkozom egy ideális nővel. Sok év telt el, és most találkoztam egy ilyennel. Kiderült azonban, hogy ő is az ideális férfit keresi!

*

A fiatalasszony panaszkodik a nászéjszaka után:

— Egyébként a jegygyűrű is kicsi nekem...

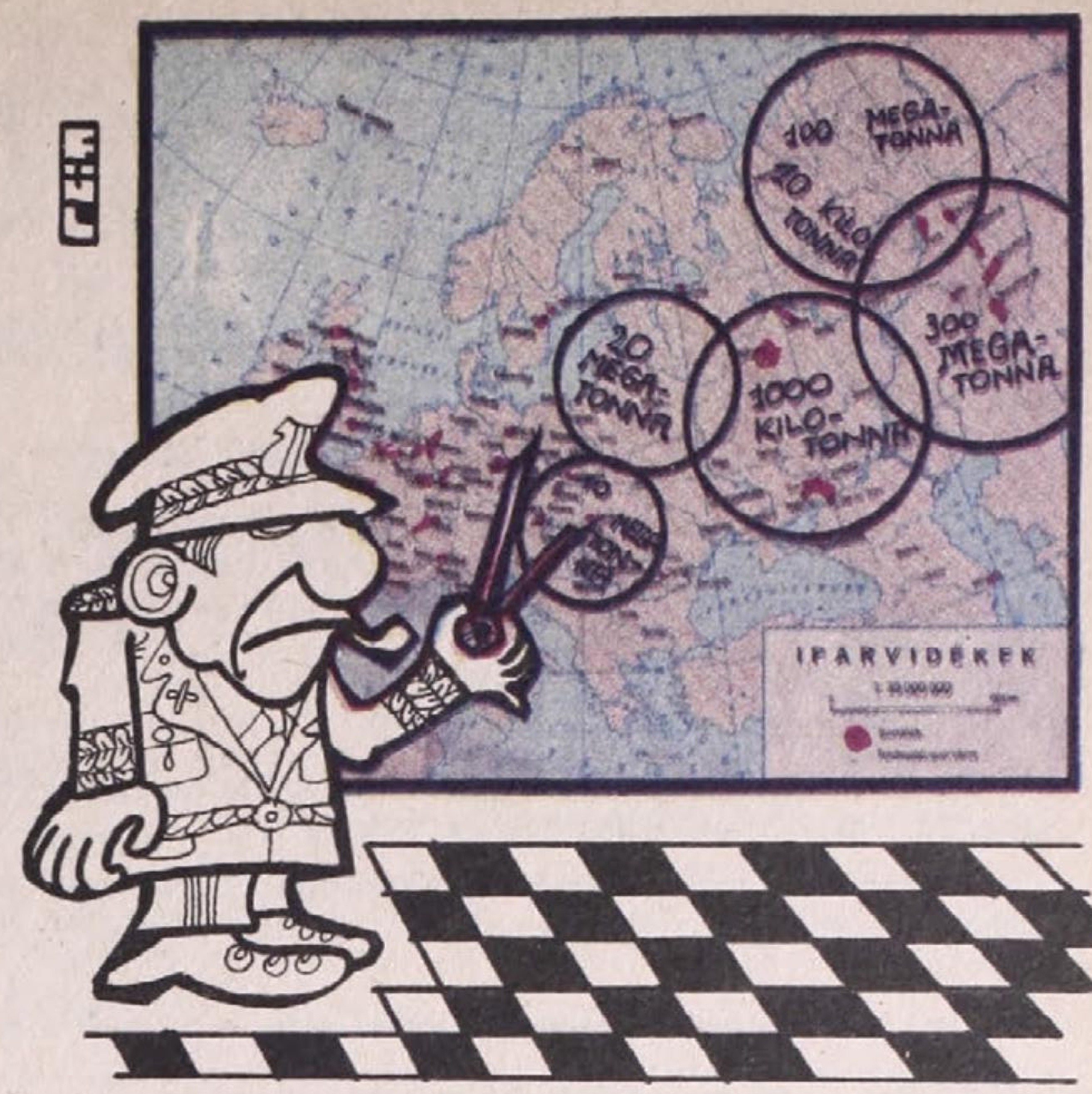
FAVÉDELEM

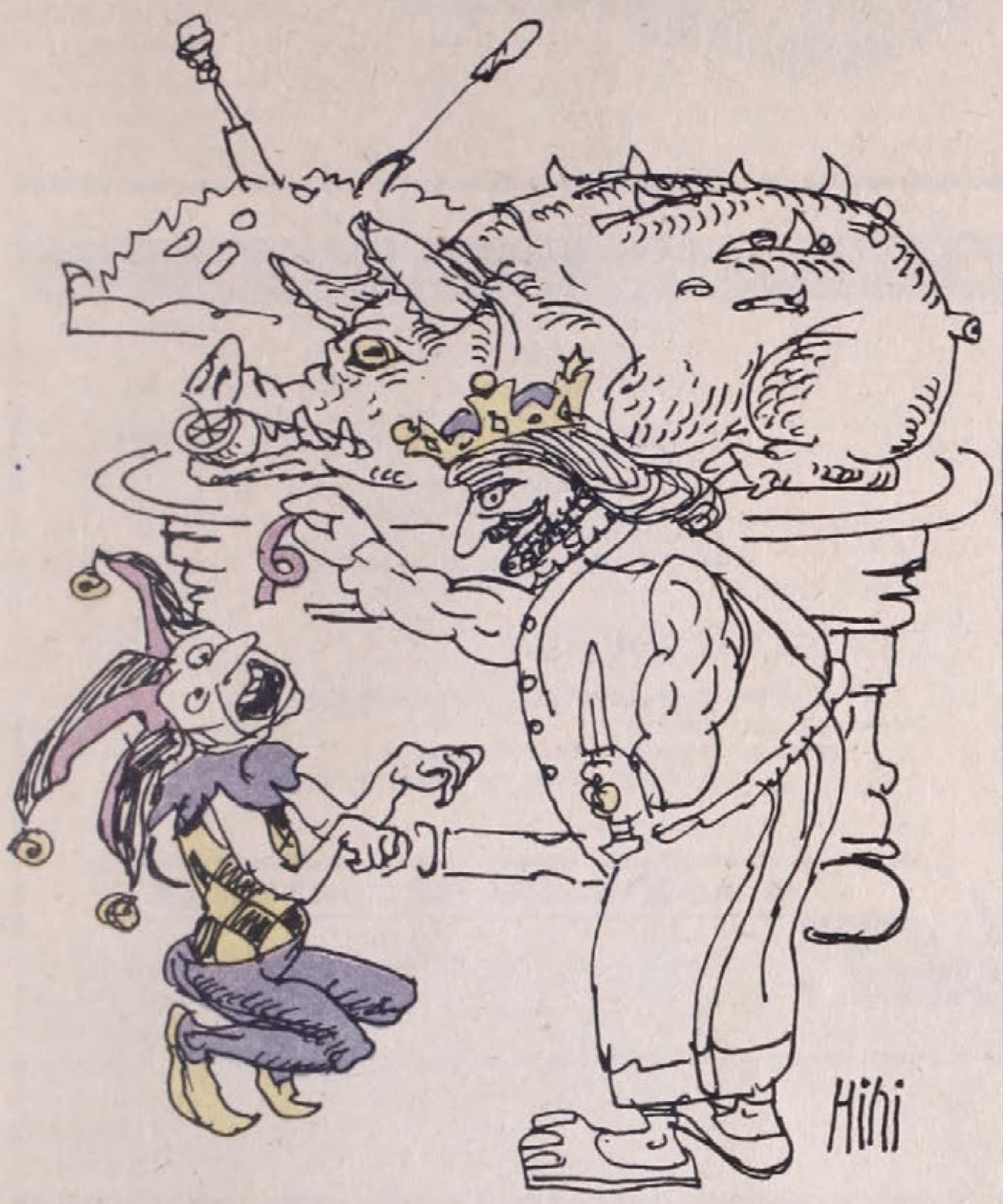

– Ezeket nem fogják bántani.

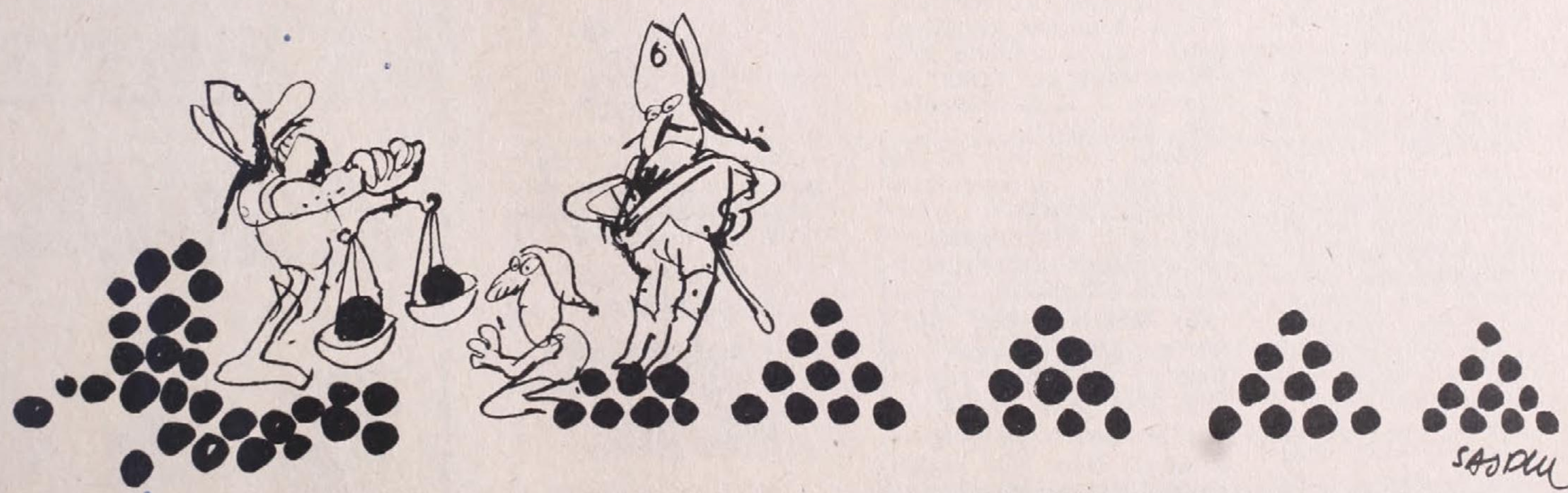
PÖRGŐ

FÜLÖP, HEGEDŰS, BALÁZS-PIRI, SAJDIK, DALLOS, LEHOCZKI

1985. május 21-én kedden 19 órakor a Ludas Matyi megjelenésének 40. évfordulója alkalmából

MÁJUS — 40

címmel műsoros estet rendezünk a Gutenberg Művelődési Otthonban (Bp. VIII., Kölcsey u. 2.)

Bevezetőt mond: **Tabi László** és **Árkus József.**

A műsorban közreműködnek a lap munkatársai: **Mikes György, Moldova György, Timár György, Peterdi Pál, Föld S. Péter, Galambos Szilveszter;** valamint **Rátonyi Róbert** kiváló művész, **Géczy Dorottya, Tóth Judit** és **Papp János,.**
Zongorán kísér: **ifj. Rátonyi Róbert.**
Műsorvezető: **Radványi Barna**

A nézők között a helyszínen **40 darab egy évre szóló és 1 darab negyven évre szóló előfizetést sorsolunk ki.**

Jegyek 40 forintos áron a Gutenberg Művelődési Otthonban és a Ludas Matyi Gábor Andor klubjában (Bp. VIII., Gyulai Pál u. 14.) válthatók.

AZ IDEÁLIS VILLAMOSVEZETŐ 2000-BEN

Újabban gyakran megcsodálom a villamosvezetők sokoldalúságát, amikor figyelmeztetnek bennünket arra, hogy vigyázzunk a pénztárcánkra (vagy legalább másokéra), vagy hogy ne ugorjunk rögtön egy kocsi elé, miután leszálltunk a villamosról, előbb várjunk egy kicsit. Ezt a tiszteletre méltó igyekezetet szerintem még tovább kellene fejleszteni. 2000-ben talán már így lesz:

— Jó napot kívánok, kedves utasaink. Önök most a 6-os villamoson vannak. A szerelvény a Móricz Zsigmond körtérről egészen a Moszkva térig közlekedik, ha minden igaz. Kérem, ne felejtsék el érvényesíteni az öt villamosjegyet, mert a bírság január egytől már ezer forint. Helyezzék magukat kényelembe, egymás ölében, lábán, fején vagy ahol jól esik. Indulunk kedves utasaink. Megkérném azt a szimpatikus, zöld hajú fiatalembert, ott a második ajtónál, hogy húzza kicsit beljebb azt a balesetveszélyes jobb fülét! Köszönöm, gondolom önnek is kínos lenne, ha a következő megállóig kint lebegne ebben a jeges északi szélben... A pontos idő fél nyolc, kedves utasaink. Most hallgassák meg a legújabb slágert, Záray—Vámosi: Idill a háztetőn...

Boráros tér, átszállóhely! Vigyázzanak, nehogy eltévedjenek az aluljáróban. A HÉV jobbra van, balra pedig az új Skála HÉV Áruház várja vásárlóit. Az épület felső húsz emeletén a IX. kerületi Tanács tartja a lakáskérelmeit. Most külpolitikai vitaműsorunk következik az amerikai elnökválasztásról. Vajon ki lesz az elnök, Reagan vagy a magyar származású hamburgeres?

A Rákóczi tér következik. Középen a legújabb osztrák szálloda, a Hotel Rote Lampe. Az első ajtónál levő számítógépen tanulmányozhatják a tarifákat koronában, zlotyban és rubelben. A hölgyek ugyanis csak konvertibilis valutát fogadnak el. Mivel hétfő van, a szálloda 20% engedményt ad egyes lányokból. Időjárásjelentésünk következik.

Blaha Lujza tér! Jobbra a Csöves Szakszervezet épületét láthatják, balra pedig a Punkok Egyesületének Székházát. Az aluljáróban a Lejmolók Társasága tevékenykedik. Megkérném azt a miniszoknyás fiút, ott hátul, hogy rúgjon bele az ajtóba, hátha akkor becsukódik. Jaj, leesett a bácsi? Nem bele kellett volna... Na mindegy, köszönöm. Kérem, hallgassák meg a Szabó család legújabb kalandjait...

Ejnye, úgy látom valami elromlott a villamoson. Elnézést kérek, kedves utasaink, megkérem önöket, hogy szíveskedjenek leszállni, és villamospótló taxikon folytatni az útjukat. Jé, most látom, hogy lejárt a munkaidőm. Hé, nyanya, siessen már egy kicsit! Kit érdekel, hogy fáj a lába?! Menjen már! Na végre. Kicsit udvariasan viselkedik velük az ember, máris azt képzelik, hogy övék a villamos!

Nagy Zsuzsa

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Nyelvvizsga az egyetemen. A professzor szobájából kijön egy diák, a társai megkérdik:

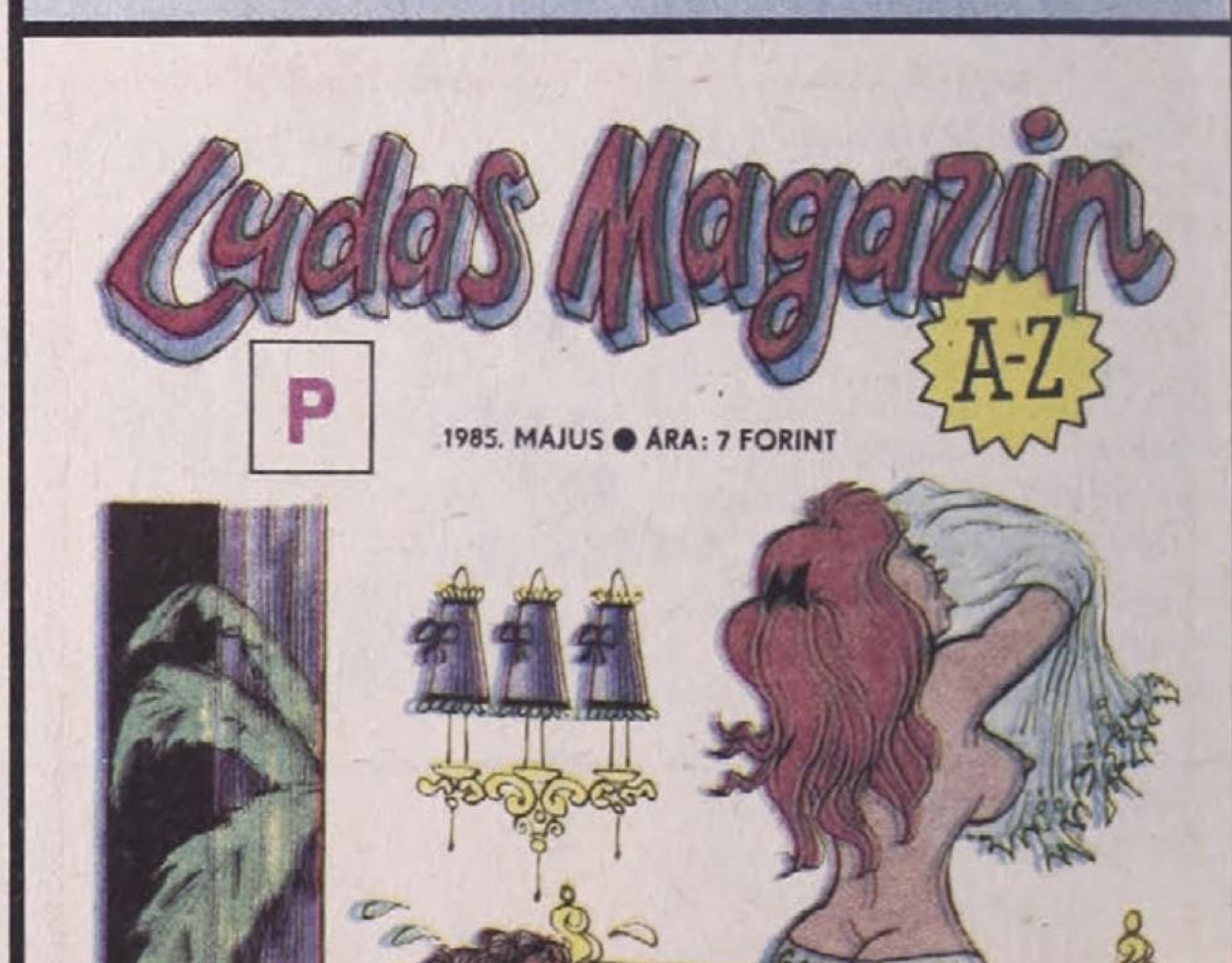
— Sikerült?

— Remélem.

— Mit kérdezett?

— Fogalmam sincs. Angolul beszélt.

MEGJELENT!

Az április (4. szám) LUDAS MAGAZIN keresztrejtvényének helyes megfejtése:

„Az önéletrajzíró úgy leplezi le önmagát, mint egy szobrot."

A kétszáz forintos jutalmakat nyerték:
Hajnal Árpádné, Csengersima, Kossuth u. 55. 4743

Sivák Lajos, Perkupa-Dobódél, Dobó I. út 14. 3756

Szendrei Mihály, Szeged, Lugas u. 8/A. 6723

A nyereményeket postán küldjük el.

AZ OLVASÓ OLDALA

KI A MŰVELT?

Rettentően idegesítőek az olyan cikkek, mint amilyen dr. Pálinkás Lászlóé is, ezek ugyanis a mások kárára próbálnak bizonyos problémákat megoldani. Nevezetesen a Hétfői tévéadás című írásról van szó. Ebben javasolja, hogy csökkenteni kéne a tévé műsoridejét, és az „éjjeli baglyoknak" inkább igazi(?) moziba vagy színházba kellene többet járniok, mert a hosszabb tévéműsor nem egyenlő a nagyobb műveltséggel.

Vajon van-e a szerzőnek fogalma arról, hogy hazánkban hány százezer (millió?) embernek egyedüli szórakozási lehetősége a televízió? Hányan vannak hosszabb-rövidebb ideig ágyhoz kötve? Aztán az idősek, a mozgássérültek, a távoli falvak lakói! A többgyermekes családok, akik gyermekeik felügyeletét nem tudják megoldani, ha színházba, moziba szeretnének menni. (Ez utóbbiak közé tartozom én is: öt gyerekem van.)

Ami pedig a műveltséget illeti: állítom, hogy a televízió sokszínű műsorából többet lehet tanulni, több információt lehet nyerni, mint sok kétes értékű filmből vagy színházi előadásból! Nagyon sok azon színházlátogatók száma (maximális tisztelet a kivételnek!) akiknek a színház csak státuszszimbólum!

Soha nem hallottam, olvastam olyan esetről, hogy valamely ország az energiagondjait a televízió műsoridejének csökkentésével oldotta volna meg. Arról viszont nap mint nap hall az ember, hogy ésszerű munkaszervezéssel, a munkaidő maximális kihasználásával, az ésszerű (!) anyag- és energiatakarékossággal milliárdok takaríthatók meg!

Pintér Péter
Budakeszi, Ifjúság u. 6. 2092

TEJKÉTELY

Még házasságom első éveinek valamelyikében vettem egy csinos kis „tejeslábast". Úgy oktatott anyám, hogy a tejnek külön lábas jár. Eleinte bajban voltam, mert éppen egy liter tej fért bele, s mindig maradt egy kortynyi, amit nyersen megittam, hogy az se vesszen kárba.

Tapasztalatlanságom következtében elég gyakran előfordult, hogy az alját mosogatáskor sikálnom kellett. Hamarosan érzékeltem, hogy nem marad már a literből — így éppen jó a lábos. Gondoltam, annyit vakartam, hogy kimélyítettem az alját, s így lett nagyobb. Ám a jó pap is holtig tanul, én is megtudtam, hogy nem szükséges a vakargatás, elég néhány csepp víz az aljára, mielőtt a tejet beleöntöm, így nem fog lesülni. Bevetettem új módszeremet, ám csinos kis lábosom most sem szűnt meg növekedni.. Manapság már fél deciliter vizet öntök bele, mégsem lesz tele a literes edénykém azzal a liter tejjel, melyet a zacskóból az utolsó csöppig beletöltök.

Lehet, hogy nem is a lábas nő, hanem a tej lett kevesebb?

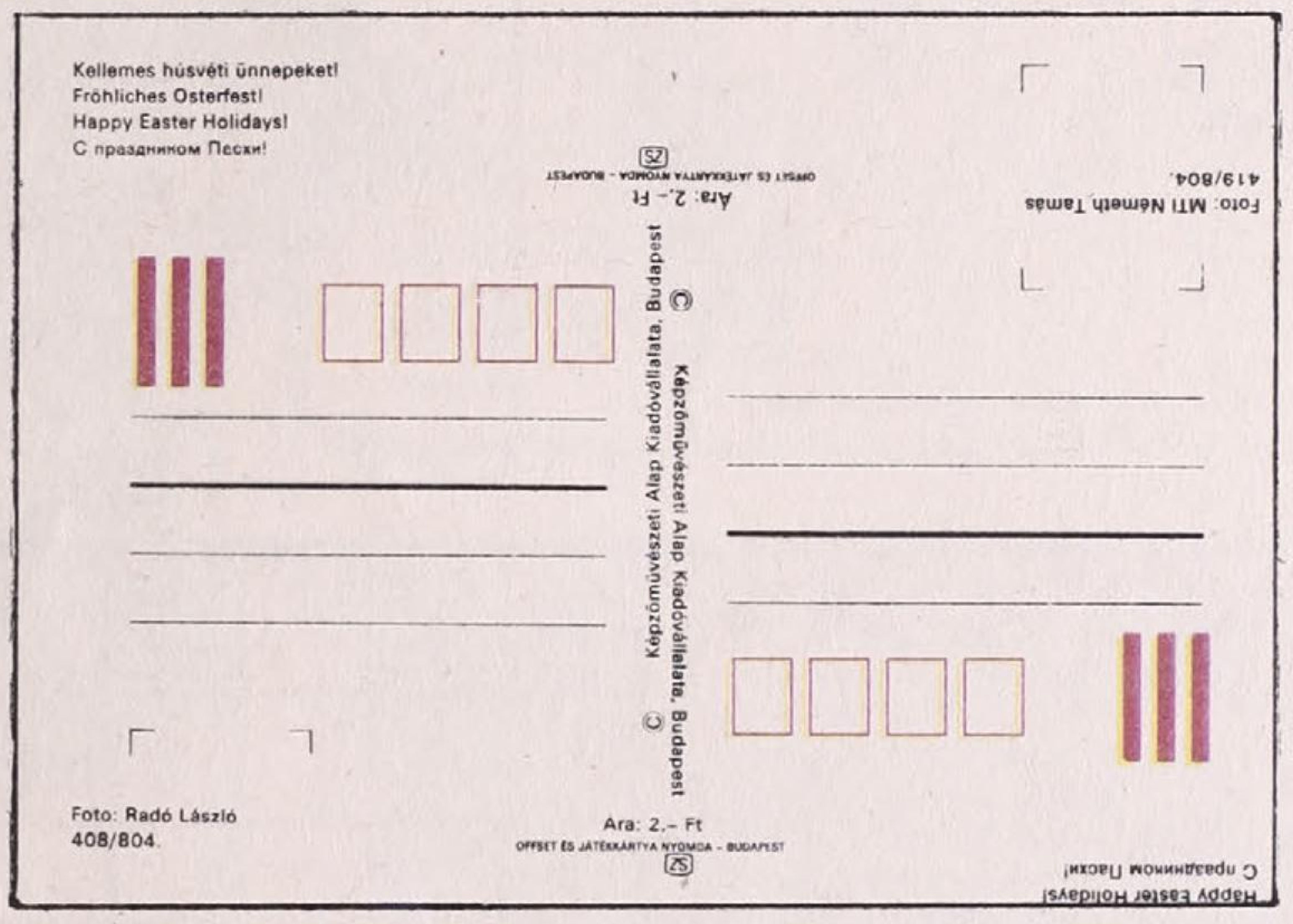
Dr. Sas Tamásné
Budapest III., Miklós u. 7. 1035

ÚTVISZONYOK

Szolnok aszfaltozott és bitumenezett belterületein — a perifériákról nem is szólva — olvadás közben és vizes időben ujjnyit közelítő sárréteg húzódik, s ez csak részben magyarázható a gyakori bontást igénylő csatornázási földmunkákkal. Az igazság az, hogy a múlttal ellentétben a száraz nyári hónapokban immár hosszú évek óta mellőzik az utak és a járdák locsolását, s az ott fölgyülemlett por eltávolításához kevés a természeti erő az eső. Lakhelyünkön, az ugyancsak a központban levő Óvoda utcában még ennél is siralmasabb a kép... Itt földút „szolgálja" a közlekedést, esetenként kátyúkkal és bokáig érő sárral. A járdák tisztításával vagy hamufelszórással próbálunk ugyan védekezni az iszap ellen, de mit sem ér ez, mert az arra járó kocsik pillanatok alatt szétfröcscsentik a gyalogosmarasztaló masszát. A korábbiakban panaszunkat már szóvá tettük, ám az illetékesek hallgatnak.

Bódi István
Szolnok, Óvoda u. 6/a. 5000

TÜCSÖK és BOGÁR

Takarékosság. Így lehet egy üdvözlőlapot két címre is feladni!

(Beküldte dr. Dankó Sándor, szolnoki olvasónk)

Gólelőnnyel győztek kézilabdázó lányaink

Hát mivel győzzenek? Mellbedobással?

(A Kábel című lapban lelte Urbán Károly)

–. A lehetőség adott volt, hogy kiadjam magamból, ami bennem volt. Mindez most barátaim, kedves ismerőseim lakásának falát díszíti, ott van legalábbis, ahogy remélem. Nem tartozom a legfegyelmezettebb emberek közé. Tagja voltam a Művészeti Alapnak (ami fontos hovatartozás), olykor meg-

Holnap legyen a ti vendégetek!

(Az UVATERV híradójában találta Kovács Lajos)

SZUPERHIBÁS

Lapjukban Szuperexpressz címmel olvasói levelet közöltek, amely vállalatunk tevékenységét érinti. Az abban foglaltak nemcsak pontatlanok, de valótlanok is. Valótlan Nagy Ferenc nevű olvasójuk azon állítása, mely szerint színes nagyítást 40 napos határidővel vállalunk. Bár szolgáltatásaink skálája igen széles, a levélből úgy tűnik, hogy negatívról papírkép készítést kívánt rendelni. Ennek határideje vállalatunknál mind az első, mind az utánrendelések esetében 10 munkanap.

Ami a szuperexpressz szolgáltatás FŐFOTÓ-nál történő bevezetését illeti, a kedves olvasó nyitott kapukat dönget, hiszen ezt az idén januárban bevezettük, s jelenleg 11 műtermünkben vállalunk ilyen megrendeléseket. Ha a kedves olvasó átsétált volna a FOTEX közvetlen közelében a Szt. István körúton vagy a Rudas László utcában levő műtermeinkbe, készségesen felvilágosították volna, hogy az este zárásig leadott megrendelések másnap reggel nyitáskor már átvehetők.

Dr. Lukácsi Tamás
Közönségszolgálati Osztályvezető
Fővárosi Fotó Vállalat

ÁLLÓLÉPCSŐ

A Metró Arany János utcai alsó szintjéről a feljutás a mozgólépcsőkön hosszú időbe telik, általában 4—5 perc, mert állandóan csak egy lépcsőt üzemeltetnek. Ez a reggeli órákban tumultuózus jeleneteket okoz, érthetetlen, hogy 7 és 8 óra között miért nem lehet a felszínre jövők, munkába sietők részére a szélső mozgólépcsőt is megindítani. Hiába a reklamálás, a szolgálatot teljesítő kis hölgy csak mosolyog. Az utasok szeretnék, ha mielőbb intézkednének az illetékesek. Vagy lehet, hogy csak disznek építették a mozgólépcsőt?

Tuboly Lajos
Budapest XIII., Kassák L. u. 38. 1134

HÁLA

című rejtvényünk megfejtése:

— Nem felejtem el, doktor úr. Amint fölkelhetek, viszonzom majd a látogatásokat.

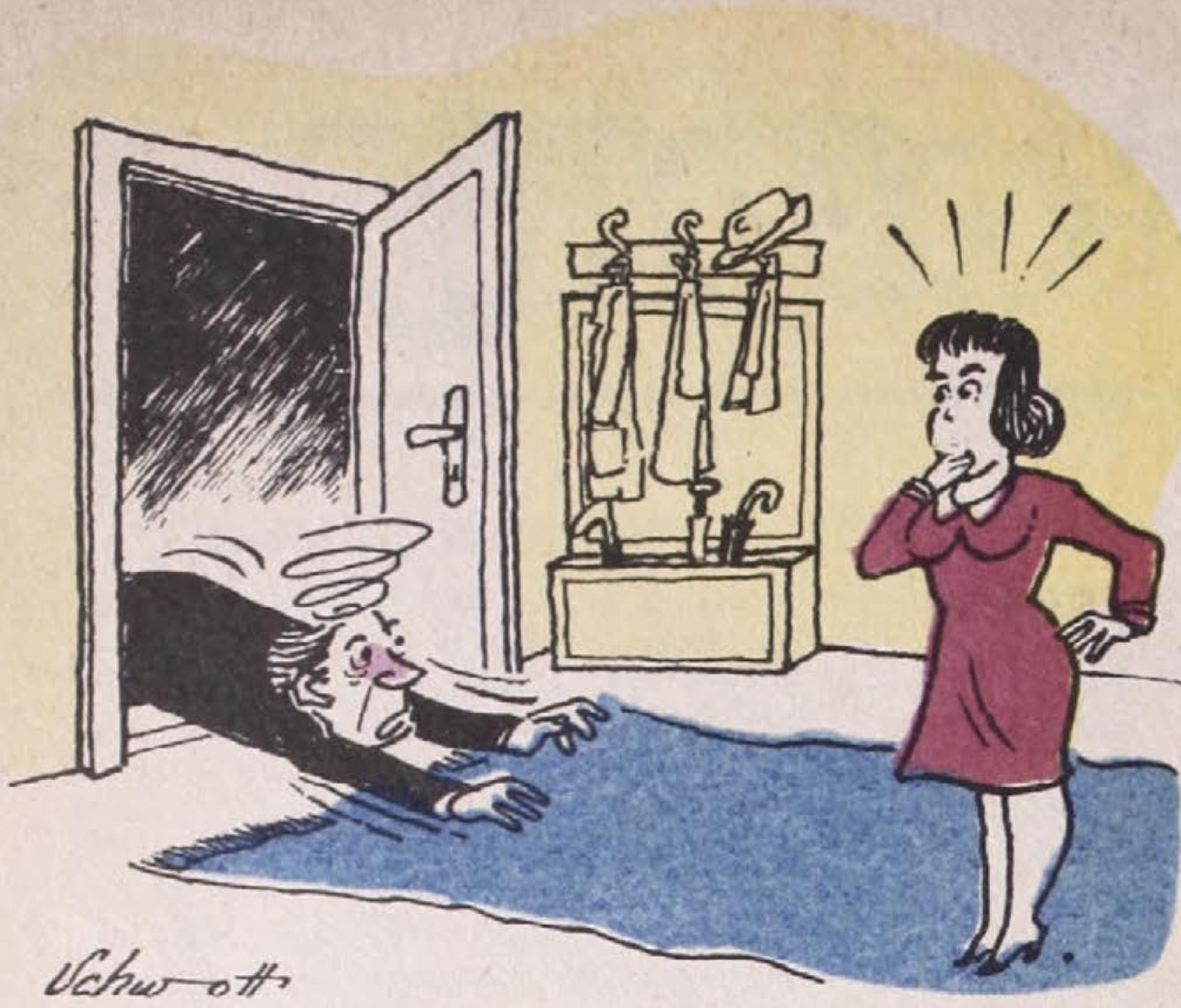
200—200 forintot nyert:

Urbán Jánosné, Tápiószecső, Vörösmarty út 4., 2251.

Balázs István, Szabadbattyán, Úttörő u. 16., 8151.

Márta Istvánné, Budapest, Pengő u. 6—8., 1024.

A nyereményeket postán küldjük el.

– Ne haragudj drágám, de megint külföldi vendégeink voltak . . .

– Biztos abban, hogy a kutatási programok elég hatékonyak önöknél?

TRIBÜN

Az angol csapat Hollandiában edzőtáborozott. Indulás előtt felhívták a játékosok figyelmét, hogy tartsák tiszteletben a helyi szokásokat, véletlenül se sértsék meg a vendéglátókat. A csapatkapitány ezek után már az első reggelinél megszólalt:

— Ennek a sajtnak tisztára olyan az íze, mint a szappané . . .

Most kapcsolt és gyorsan hozzátette:

— Csakhogy én szeretem a szappant.

A bajnoki vacsorán a csapatkapitányra jutott a feladat, hogy a játékosok ajándékát átadja az edzőnek. A legény nem volt a szavak embere:

— Vettünk magának egy kis ajándékot, mester — mondta. — Az egész egy jelentéktelen kis vacak és csak arra szolgál, hogy kimutassuk, mit gondolunk magáról.

A Duke Egyetem kosárlabdacsapatának szurkolóit rengeteg bírálat érte botrányos viselkedésük miatt. Javulást fogadtak s a következő mérkőzésen a játékvezetők minden egyes ítélete után kórusban a következőket kiabálták:

— Szíves engedelmével nem értünk egyet önnel!

Sir Stanley Matthews, a legendás futballmatuzsálem a következőkben határozta meg egy sportkarrier állomásait:

— Húszéves korunkban az izgat bennünket legjobban, hogy mit gondolnak rólunk mások. Negyvenéves fejjel már nem érdekel mások véleménye. És hatvanéves korunkban rájövünk, hogy soha nem is gondoltak rólunk semmit.

Egy gyilkos iramú jégkorongmeccsen a csatárt iszonyatosan felkenték a palánkra. Keserves képpel tápászkodott és így morgott félhangosan:

— Biztos, hogy van ennél könnyebb kenyérkereset is.

— Tudja mit — mondta egy szurkoló a palánk mellől —, én cserélnék magával.

— Miért? Maga micsoda?

— Osztályfőnök vagyok a nyolcadik általánosban.

— Idehallgasson — mondta a játékos. — Már egy szót sem szóltam . . .

(p. p.)

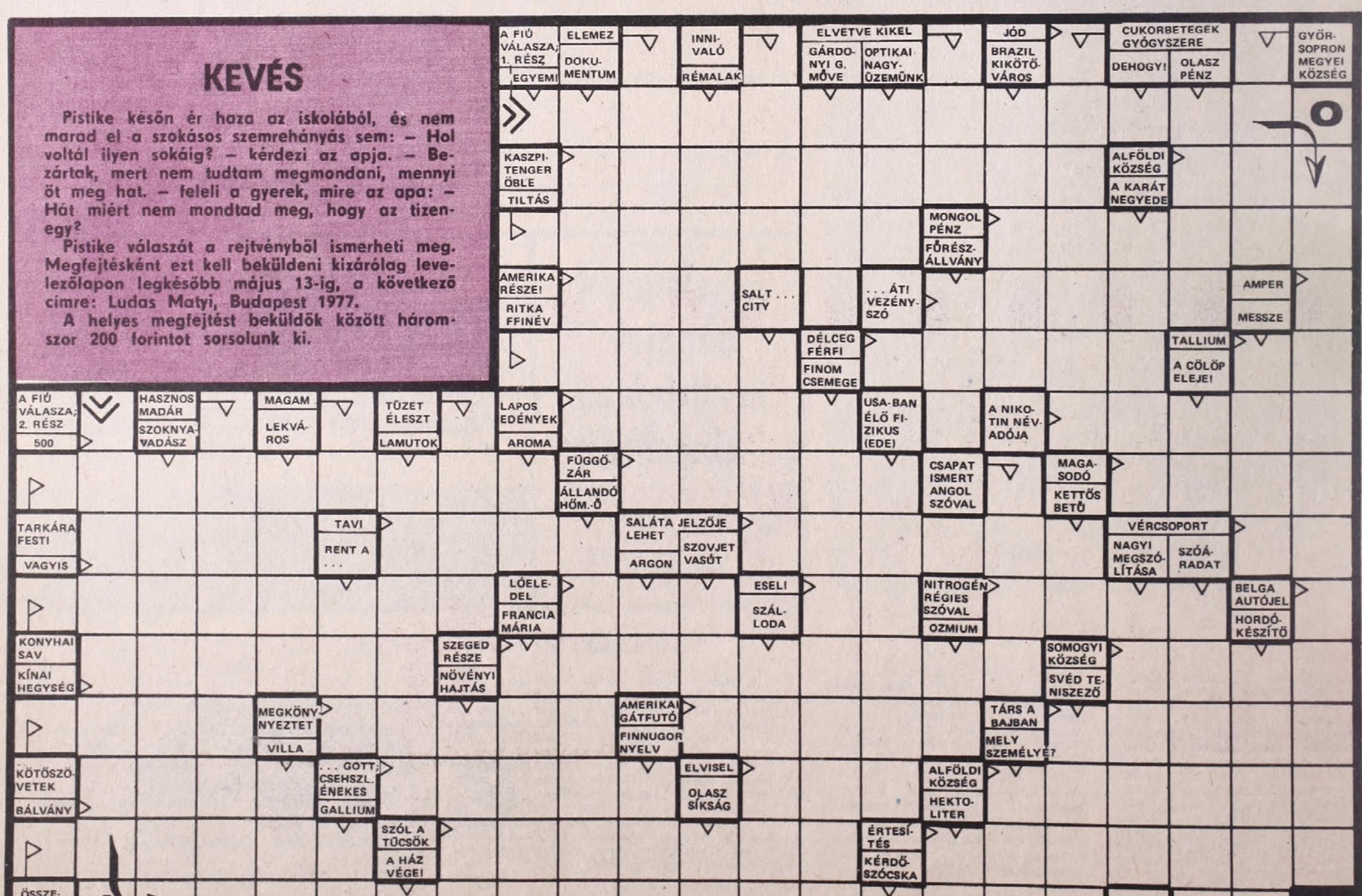
– Haver, add ide az egyik kispárnádat . . .

KEVÉS

Pistike későn ér haza az iskolából, és nem marad el a szokásos szemrehányás sem: – Hol voltál ilyen sokáig? – kérdezi az apja. – Bezártak, mert nem tudtam megmondani, mennyi öt meg hat. – feleli a gyerek, mire az apa: – Hát miért nem mondtad meg, hogy az tizenegy?

Pistike válaszát a rejtvényből ismerheti meg. Megfejtésként ezt kell beküldeni kizárólag levelezőlapon legkésőbb május 13-ig, a következő címre: Ludas Matyi, Budapest 1977.

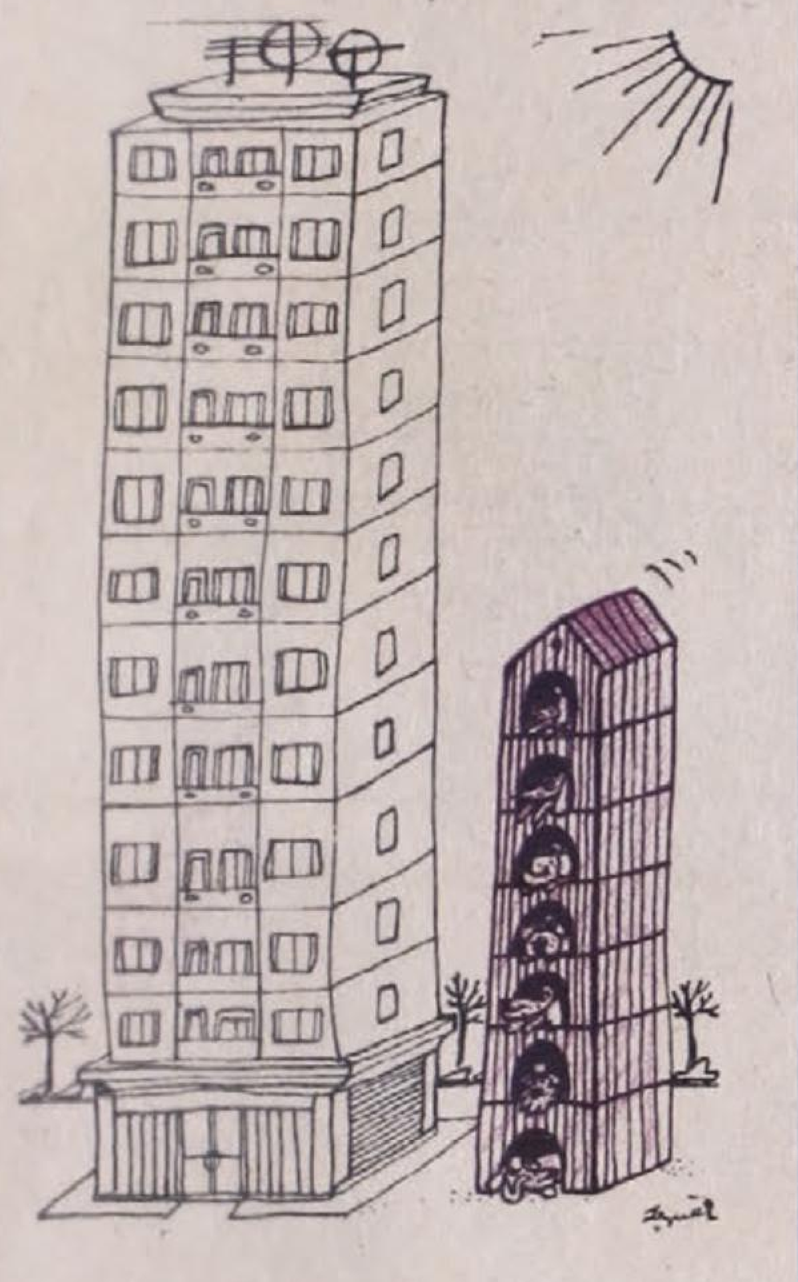
A helyes megfejtést beküldők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

ÍMPORT HUMOR

CSEHSZLOVÁKIÁBÓL

Ludas Matyi

Főszerkesztő: **ÁRKUS JÓZSEF**
Főszerkesztő-helyettes: **MIKES GYÖRGY**
Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1977
Telefon: 335-718
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. 1959. Telefon: 343-100, 336-130
SZATIRIKUS HETILAP Felelős kiadó: **TILL IMRE vezérigazgató**

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely postahivatalnál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (postacím: Budapest V., József nádor tér 1. 1900) személyesen vagy postautalványon, valamint átutalással a KHI 215—96162 pénzforgalmi jelzőszámára. Előfizetési díj egy hónapra 16,— Ft, negyedévre 48,— Ft, egy évre 192,— Ft.

Készült a Zrínyi Nyomdában, rotációs ofszeteljárással
85.2308/20-19
Felelős vezető: **VÁGÓ SÁNDORNÉ vezérigazgató**
ISSN 0134—8611

TÓT GYULA:

MODERN VETŐKÁRTYÁK

